Galateni - Comentarii W. McDonald

Încheind studiul cărţii Galateni, am putea fi înclinaţi să conchidem că Pavel i-a înfrânt pe învăţătorii legalismului atât de eficace încât această chestiune nu mai avea să tulbure biserica în viitor. Dar istoria şi experienţa ne arată că altfel s-au întâmplat lucrurile! Legalismul a devenit o parte atât de importantă a creştinătăţii, încât majoritatea oamenilor cred că această învăţătură aparţine realmente creştinismului.

Da, legaliştii sunt încă printre noi. Cum i-am putea defini altfel pe cei ce-şi spun slujitori ai lui Cristos, dar care propovăduiesc, de pildă, că botezul, confirmarea sau apartenenţa la o biserică sunt necesare pentru ca cineva să poată fi mântuit? Sau care spun că legea este principiul de viaţă al credinciosului? Că noi am fi mântuiţi prin credinţă, dar păstraţi prin săvârşirea de fapte bune? Ce este aceasta dacă nu vechea învăţătură a iudaismului, transpusă pe planul creştinismului, când suntem rugaţi să acceptăm preoţia rânduită de om, cu îmbrăcămintea ei distinctivă, cu clădirile modelate după templul din vechime, cu altarele săpate şi toate ritualurile acelea complexe, cu un calendar bisericesc, conţinând postul mare, praznicele şi posturile sale?

Şi ce altceva este dacă nu erezia galateană atunci când credincioşii sunt avertizaţi că trebuie să ţină ziua de Sabat, dacă vor să fie mântuiţi, în cele din urmă? Predicatorii moderni ai legalismului fac ravagii în rândurile celor care mărturisesc credinţa în Cristos şi din această cauză fiecare credincios trebuie să fie avertizat cu privire la învăţătura lor şi instruit cum să le răspundă.

Profeţii Sabatului încep de obicei prin predicarea evangheliei mântuirii prin credinţa în Cristos. Ei recurg la cântări evanghelice minunate, pentru a-i amăgi pe cei ne-veghetori, şi par să pună mare accent pe Scriptură. Dar nu după mult timp, ei îi pun pe adepţii lor sub Legea lui Moise, în special în privinţa poruncii de a păzi Sabatul. (Sabatul este, desigur, ziua a şaptea a săptămânii, sau sâmbăta.)

Cum îndrăznesc ei să facă una ca asta, în lumina învăţăturii clare a lui Pavel, potrivit căreia creştinul este mort faţă de lege? Cum reuşesc ei să evite afirmaţiile clare din Galateni? Răspunsul este că ei fac distincţie netă între legea morală şi legea ceremonială. Legea morală o constituie Cele Zece Porunci. Legea ceremonială acoperă reguli date de Dumnezeu, cum ar fi regulile privitoare la alimentele necurate, lepră, ofrandele aduse lui Dumnezeu şi aşa mai departe.

Legea morală - afirmă ei - nu a fost revocată niciodată, ci este o expresie a adevărului etern al lui Dumnezeu. A comite idolatrie, a ucide sau a te face vinovat de adulter vor fi întotdeauna acte contrare legii lui Dumnezeu. În schimb, legea ceremonială a fost desfiinţată în Cristos. Prin urmare - conchid ei - când Pavel ne învaţă că creştinul este mort faţă de lege, el se referă la legea ceremonială, nu la Cele Zece Porunci!

Întrucât legea morală continuă să fie în vigoare, creştinii sunt obligaţi s-o respecte - susţin aceşti oameni. Asta înseamnă că ei trebuie să ţină sabatul şi să nu lucreze în acea zi. Ei afirmă că unul din papii bisericii romano-catolice ar fi ordonat schimbarea de la respectarea zilei de Sabat la respectarea zilei de duminică, în flagrantă încălcare a Scripturii.

Acest raţionament sună foarte logic, fiind foarte atrăgător. Dar aspectul cel mai osânditor din el este faptul că este întru totul contrar cuvântului lui Dumnezeu! Observaţi următoarele:

1. La 2Corinteni 3:7-11, se spune limpede că cele zece porunci au fost desfiinţate pentru credinciosul în Cristos. În versetul 7 legea este descrisă ca fiind „slujba morţii, gravată în litere pe piatră." Asta nu poate fi decât o referire la legea morală, iar nu la legea ceremonială. Numai Cele Zece Porunci au fost gravate în piatră de degetul lui Dumnezeu (Exod 31:18). În versetul 11, citim că slujba morţii, deşi slăvită, a fost desfiinţată. Nimic nu ar putea fi mai decisiv decât aceasta. Sabatul nu mai are nici un drept asupra creştinului.

2. Nici unui ne-evreu nu i s-a poruncit vreodată să ţină sabatul. Legea a fost dată numai naţiunii ebraice (Exod 31:13). Deşi Dumnezeu însuşi S-a odihnit în ziua a şaptea, El nu i-a poruncit nimănui să facă la fel, până când nu a dat legea copiilor lui Israel.

3. Creştinii nu au trecut de la sabat la ziua întâi a săptămânii din pricina vreunui decret al unui papă. Noi punem deoparte Ziua Domnului în mod special pentru închinăciune şi slujire pentru că Domnul Isus a înviat din morţi în acea zi, ca dovadă că lucrarea de răscumpărare s-a încheiat (Ioan 20:1). De asemenea, în ziua aceea primii ucenici s-au adunat ca să frângă pâinea, arătând moartea Domnului (Fapte 20:7); de asemenea, ziua întâi a fost rânduită de Dumnezeu creştinilor ca în ea să pună deoparte darurile oferite Domnului, după cum îi făcea Domnul să prospere (1Corinteni 16:1,2). Mai mult, Duhul Sfânt a fost trimis din cer în ziua întâi a săptămânii.

Creştinii nu „ţin" Ziua Domnului ca mijloc prin care să dobândească sfinţenia, sau de teama că vor fi pedepsiţi, ci o pun deoparte datorită devotamentului plin de iubire faţă de Cel care S-a dat pe Sine pentru ei.

4. Pavel nu face distincţie între legea morală şi legea ceremonială. Mai degrabă, el insistă că legea este o unitate omogenă şi că blestemul planează asupra tuturor celor ce caută să atingă neprihănirea prin ea, nereuşind însă s-o împlinească, oricât ar încerca.

5. Nouă din cele zece porunci sunt repetate în Noul Testament ca îndrumări morale pentru copiii lui Dumnezeu. Ele au de a face cu lucrurile inerent corecte sau greşite. Singura poruncă ce este omisă este legea sabatului. Ţinerea unei zile nu este un lucru inerent corect sau greşit. Nu li se dă nici un fel de instrucţiuni creştinilor să ţină sabatul. Mai degrabă Scriptura arată clar că creştinul nu poate fi condamnat pentru că nu a ţinut această zi! (Coloseni 2:16).

6. Pedeapsa pentru călcarea sabatului în Vechiul Testament era moartea (Exod 35:2). Dar cei ce insistă că credincioşii trebuie să ţină sabatul în zilele noastre nu execută această pedeapsă asupra celor care calcă această lege. Astfel ei dezonorează legea, distrugându-i autoritatea, prin eşecul de a insista ca să i se împlinească cerinţele. Ei spun, de fapt: „Aceasta este legea lui Dumnezeu, pe care trebuie s-o împliniţi, dar nimic nu se va întâmpla dacă o veţi călca."

7. Cristos, nu legea, este principiul călăuzitor în viaţa credinciosului! Noi trebuie să umblăm cum a umblat El. Acesta este un standard şi mai înalt decât cel stabilit de lege (Matei 5:17-48). Noi suntem împuterniciţi să . trăim o viaţă sfântă prin Duhul Sfânt. Noi dorim să trăim o viaţă sfântă, datorită iubirii noastre pentru Cristos. Neprihănirea cerută de lege este împlinită de toţi cei ce nu umblă după îndemnurile firii vechi, ci după îndemnurile Duhului (Romani 8:4).

Astfel, învăţătura potrivit căreia credincioşii trebuie să ţină sabatul este total contrară Scripturii (Coloseni 2:16), fiind, pur şi simplu, „o altă evanghelie", asupra căreia Dumnezeu rosteşte un blestem (Galateni 1:7,9).

Dea Domnul ca fiecare să primească înţelepciunea de la Dumnezeu de a discerne învăţăturile rele ale legalismului, în orice formă s-ar prezenta! Dea Domnul ca niciodată să nu căutăm să fim îndreptăţiţi sau sfinţiţi prin ceremonii sau eforturi omeneşti, ci să ne bizuim cu totul numai şi numai pe Domnul Isus Cristos, în toate nevoile noastre. Dea Domnul să ne amintim că legalismul este o insultă la adresa lui Dumnezeu, întrucât înlocuieşte Realitatea cu umbra - aşezând ceremonialismul în locul pe care trebuie să-L ocupe Cristos !

Apostolul se include pe sine în categoria tuturor fraţilor care erau cu el. Aceşti fraţi s-au alăturat apelului lansat de Pavel către galateni, să se ţină tare de adevărul evangheliei. Scrisoarea aceasta către bisericile Galatiei denotă o intenţionată absenţă a unui ton cald. De obicei, Pavel se adresa credincioşilor cu apelativul: „biserica lui Dumnezeu", „sfinţii" sau „credincioşii în Cristos Isus". Adesea el îşi exprima mulţumirile pentru credincioşi sau le elogia virtuţile. De multe ori pomenea persoane individuale, pe nume. Nu găsim aici nici unul din aceste elemente. Gravitatea rătăcirii ce se strecurase în bisericile galatene l-a făcut pe apostol să adopte un ton aspru şi rece faţă de aceşti credincioşi.

Har şi pace sunt două din cuvintele măreţe ale evangheliei.

Harul este bunătatea manifestată de Dumnezeu faţă de păcătoşii nelegiuiţi, pe care aceştia n-o merită. În loc să-i ceară omului să facă ceva, evanghelia îi spune ce a făcut Dumnezeu pentru om, invitându-l să primească mântuirea, în dar, fără plată. Scofield spune: „în loc să caute oameni buni pe care să-i poată aproba, harul caută oameni osândiţi, vinovaţi, şi nenorociţi, cărora le-a pierit graiul - oameni pe care să-i poată ajuta, sfinţi şi glorifica."

Pacea este rezultatul harului. Când un păcătos îl primeşte pe Mântuitorul, are pace cu Dumnezeu. El se odihneşte în cunoştinţa că plata pentru păcatele sale a fost achitată, că toate păcatele lui au fost iertate şi că nu va mai fi osândit, de acum înainte. Dar harul nu se mărgineşte la a-l mântui pe om, ci îl şi păzeşte, îl păstrează. Iar noi nu avem nevoie doar de pacea cu Dumnezeu, ci şi de pacea lui Dumnezeu. Acestea sunt binecuvântările pe care le urează Pavel galatenilor, la începutul scrisorii către ei. Negreşit galatenii şi-au dat seama că binecuvântările acestea nu puteau să le parvină niciodată prin intermediul legii, întrucât legea aducea numai blestem peste toţi cei ce călcau preceptele sale. Legea n-a adus pace nici unui suflet omenesc, niciodată.

În continuare Pavel le aminteşte cititorilor săi ce enorm de mult a costat mântuirea. Observaţi cuvintele: Domnul nostru Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre. Dacă S-a dat pe Sine însuşi ca să rezolve problema păcatului, atunci noi nici nu putem, nici nu e necesar să adăugăm vreun lucru la această lucrare sau să încercăm să ispăşim pe cont propriu păcatele noastre, prin păzirea legii. Cristos este singurul şi suficientul Mântuitor. Cristos a murit ca să ne izbăvească de veacul acesta rău. Aici este cuprinsă nu numai corupţia morală şi politică a epocii în care trăim, ci şi lumea religioasă, care amestecă ritualurile şi ceremoniile cu credinţa în Cristos. Prin urmare, a fost foarte nimerit şi la timp să li se amintească galatenilor că riscau să se întoarcă exact la sistemul din care Cristos murise pentru a-i smulge! Răscumpărarea lui Cristos a fost după voia Dumnezeului şi Tatălui nostru. Prin asta se dă credit Celui care îl merită: nu omului, pentru jalnicele lui eforturi, ci lui Dumnezeu, pentru voia Sa suverană. Se subliniază că Cristos este calea lui Dumnezeu de mântuire şi că alta nu există.

Versetul 4 le aminteşte oamenilor că pe Dumnezeu nu-L interesează deloc să facă lumea să fie mai bună, sau să-i facă pe oameni să se simtă mai bine în această lume, ci să-i izbăvească pe oameni din lume. Priorităţile noastre ar trebui să coincidă cu ale Lui.

Potrivit evangheliei harului, toată slava pentru mântuirea omului îi aparţine lui Dumnezeu Tatăl şi Domnului Isus Cristos. Omul nu poate avea nici o parte de această slavă, ca un co-mântuitor, prin păzirea legii.

Fiecare propoziţie din aceste cinci versete este încărcată de sens, economia de cuvinte fiind invers proporţională cu bogăţia de adevăr exprimată. Pavel a enunţat forma embrionară a celor două teme de care se va ocupa pe parcursul întregii epistole: propria sa autoritate ca apostol şi evanghelia sa referitoare la harul lui Dumnezeu, Acum el este gata să li se adreseze direct galatenilor, pe marginea problemei ivite.

Pavel îi confruntă pe galateni de la început cu uşurinţa lor de a accepta o învăţătură greşită, fiind uimit de nepăsarea cu care renunţă dintr-odată la adevărul evangheliei, drept care îi previne pe un ton sever că acţiunea lor echivalează cu părăsirea lui Dumnezeu şi îmbrăţişarea unei evanghelii false. Dumnezeu i-a chemat la harul lui Cristos, dar iată că acum ei îşi plecau grumazul sub jugul blestemat al legii. Cum se face că, după ce acceptaseră evanghelia adevărată, acum o abandonau, în favoarea unei alte evanghelii, care nici măcar nu era o evanghelie (sau „veste bună"), ci un mesaj pervertit, un amestec de har şi lege.

De două ori Pavel rosteşte blestemul solemn al lui Dumnezeu asupra oricărei persoane care predică orice altă evanghelie. Dumnezeu nu are decât un singur mesaj pentru păcătoşii osândiţi: El le oferă mântuirea prin har, prin credinţă, fără nici o nevoie de a păzi legea. Cei care proclamă orice altă cale a mântuirii va fi neapărat osândit. Cât de grav este să predici un mesaj care va duce la pierzarea veşnică a sufletelor! Pe bună dreptate Pavel nu putea suferi asemenea învăţături false, cum arată şi John Stott:

„Spre deosebire de atâţia oameni din timpul nostru, noi nu trebuie să ne lăsăm impresionaţi de persoana, de talentele sau de poziţia ocupată de învăţătorii din biserică, care ni se prezintă, de multe ori, în persoana unor oameni cu demnitate, autoritate şi erudiţie. Ei pot fi episcopi sau arhiepiscopi; profesori universitari sau chiar Papa însuşi. Dar dacă ne aduc o altă evanghelie decât evanghelia predicată de apostoli şi consemnată în Noul Testament, trebuie să-i repudiem. Căci noi îi judecăm pe ei în lumina, evangheliei, iar nu evanghelia în lumina lor. După cum spunea Dr. Alan Cole: „înfăţişarea exterioară a solului nu validează solia sa; mai degrabă, natura soliei este cea care validează solul.”

Observaţi că apostolul spune un înger din cer, nu „un înger de la Dumnezeu". Ar fi posibil ca un înger din cer să aducă un mesaj fals, dar un înger de la Dumnezeu nu ar putea aduce un asemenea mesaj. Limbajul este neputincios pentru a putea exprima mai clar caracterul unic al evangheliei - singura cale a mântuirii! Eforturile proprii sau meritele omeneşti nu joacă nici un rol aici. Numai evanghelia oferă mântuirea în dar, gratuit. În timp ce legea este însoţită de blestem, pentru toţi cei ce eşuează în păzirea ei, evanghelia este însoţită de blestem pentru toţi cei ce încearcă s-o modifice.

Pavel îşi aminteşte, probabil, aici că duşmanii lui l-au învinuit că şi-a modificat mesajul din dorinţa de a fi pe placul ascultătorilor săi. Prin urmare, el întreabă: „Când insist că nu există decât o singură evanghelie, încerc eu oare să fiu pe placul oamenilor, sau al lui Dumnezeu?" E limpede că el nu încearcă să fie pe placul oamenilor, întrucât ei urăsc ideea potrivit căreia nu există decât o singură cale de a merge în rai. Dacă Pavel şi-ar modifica mesajul pentru a fi pe placul oamenilor, atunci n-ar mai fi un rob al lui Cristos şi, în acest caz, şi-ar atrage asupra sa mânia lui Dumnezeu.

B. Pavel îşi apără mesajul şi slujba (1:11-2:10)

Apostolul prezintă acum şase argumente întru apărarea mesajului şi a slujbei sale. Mai întâi, evanghelia a fost primită prin revelaţie divină, independent de om. Nu a fost omenească, în sensul că nu omul a iniţiat-o. Să medităm puţin la acest gând şi îndată vom vedea că aşa stau lucrurile. Evanghelia lui Pavel este în întregime de la Dumnezeu, neavând nici un element omenesc. Nu este genul de mântuire pe care oamenii să-l poată concepe! Pavel n-a primit evanghelia de la vreo altă persoană, după cum n-a învăţat-o de la vreun om, ci i-a fost dată prin revelaţia de la Isus Cristos.

În al doilea rând, eşecul lui Pavel de a include legea iudaică în evanghelia sa nu poate fi pus pe seama vreunei presupuse ignorante a sa cu privire la iudaism, deoarece din naştere şi prin pregătirea sa intelectuală, el fusese adânc ancorat în lege. Din proprie iniţiativă, el devenise un înfocat prigonitor al bisericii, căruia i se dusese groaza. În râvna lui greşit canalizată pentru tradiţiile părinţilor lui, el i-a întrecut pe mulţi alţi iudei de vârsta lui. Prin urmare, evanghelia propovăduită de el, conform căreia mântuirea se capătă numai prin credinţă, fără lege, nu ar putea nicidecum fi pusă pe seama necunoaşterii de către Pavel a legii. Atunci de ce omitea el legea din propovăduirea sa? De ce se situa evanghelia lui pe poziţii antagoniste fondului său, înclinaţiilor sale naturale şi întregii sale formaţii religioase? Pur şi simplu pentru că nu era urmarea propriei sale gândiri, ci o primise direct de la Dumnezeu.

În al treilea rând, în primii trei ani (după convertirea sa) el a lucrat independent de ceilalţi apostoli. Acum Pavel demonstrează independenţa sa faţă de alţi oameni în legătura cu evanghelia sa. După convertirea sa, el nu a conferit imediat cu liderii pământeşti, nici nu s-a suit la Ierusalim, unde se aflau ceilalţi apostoli, ci s-a dus în Arabia, după care a revenit la Damasc. Hotărârea lui de a evita Ierusalimul nu izvora din lipsa de respect pentru colegii săi apostoli, ci era urmarea faptului că fusese împuternicit chiar de Domnul Isus Cristos, Cel înviat, şi primise o slujbă unică, de vestire a evangheliei la Neamuri (Galateni 2:8). De aici reiese clar că evanghelia şi slujba sa nu aveau nevoie de autorizaţia nici unui om, el fiind total independent de oameni.

În aceste versete găsim o seamă de sintagme ce se cer examinate cu luare aminte, cum ar fi cea din versetul 15: Dumnezeu... m-a pus deoparte din pântecele mamei mele. Pavel şi-a dat seama că încă înainte de a se fi născut, el a fost pus deoparte de Dumnezeu pentru o lucrare specială. El adaugă apoi că Dumnezeu l-a chemat prin harul Său - referire evidentă la convertirea sa pe drumul Damascului. Dacă ar fi fost să primească ce merita atunci, ar fi fost, negreşit, aruncat în iad. Dar Cristos, în harul Său minunat, l-a mântuit şi l-a trimis să predice tocmai credinţa pe care se străduia el s-o distrugă. În versetul 16 el arată că Dumnezeu a găsit cu cale să-L descopere pe Fiul Său în el. Asta ne dă prilejul să vedem planul minunat avut în vedere de Dumnezeu când ne-a chemat - să-L descopere pe Fiul Său în noi, pentru ca noi să-L putem reprezenta pe Domnul Isus în faţa lumii. El ni-L descoperă pe Cristos inimilor noastre (versetul 16), pentru ca El să-L poată înfăţişa pe Cristos prin noi (versetul 16-23), aşa încât Dumnezeu să fie proslăvit prin această etalare (versetul 24). Misiunea specială încredinţată lui Pavel a constat în a-L predica pe Cristos printre Neamuri.

În versetul 17 el spune: „M-am dus în Arabia." Fiecare slujitor al Domnului trebuie să petreacă din când în când un timp de meditaţie, izolat de toţi ceilalţi şi stând numai în prezenţa Domnului. Astfel Moise a petrecut patruzeci de ani în pustiu. David a fost singur cu Dumnezeu pe când păştea oile pe dealurile din Iudeea.

În al patrulea rând, când Pavel a vizitat, în cele din urmă, Ierusalimul, s-a întâlnit doar cu Petru (în textul critic găsim varianta Cephas (sau Chifa, varianta aramaică a numelui Petru) şi cu Iacov. În afară de aceştia, el era relativ necunoscut de bisericile din Iudeea (Galateni 1:21-24). Pentru a demonstra şi mai mult independenţa sa faţă de ceilalţi apostoli, Pavel relatează că nu a vizitat Ierusalimul decât la cel puţin trei ani după convertirea sa. S-a suit acolo pentru a face cunoştinţă cu Petru - aceasta fiind o vizită personală, nu oficială (Fapte 9:26-29). Pe când se afla acolo, s-a întâlnit şi cu Iacov, fratele Domnului. Şederea lui în compania lui Petru a durat numai cincisprezece zile - timp insuficient ca să-şi fi însuşit un curs de pregătire teologică! Mai mult, textul lasă să se înţeleagă că se afla pe picior de egalitate cu aceşti slujitori ai Domnului.

După aceea, a petrecut o mare parte a timpului său în regiunile Siriei şi Ciliciei, până acolo încât bisericile din Iudeea nu au ajuns să-l cunoască personal. Tot ce ştiau era că cel ce-i prigonise atât de mult pe creştini era acum el însuşi creştin, predicându-L pe Cristos la alţii. Din această cauză ei îl slăveau pe Dumnezeu pentru ceea ce făcuse în viaţa lui Pavel. (îl slăvesc oare alţii pe Dumnezeu din pricina schimbării care s-a produs în viaţa noastră?)

În al cincilea rând, în timpul unei vizite ulterioare a lui Pavel la Ierusalim, apostolii de acolo au convenit că evanghelia vestită de el era de origine divina (Galateni 2:1-10). Având în vedere că biserica s-a născut la Ierusalim şi că apostolii au făcut, practic, din acest oraş sediul lor, anumiţi creştini considerau că biserica de acolo era „biserica mamă". Astfel Pavel a fost confruntat cu învinuirea că ar fi fost inferior, deoarece nu se număra printre apostolii de la Ierusalim. Pavel răspunde acestei acuzaţii, descriind în amănunt călătoria sa la Ierusalim. Dacă aceasta a avut loc la paisprezece ani după convertirea sa, sau după prima sa călătorie - nu ştim. Ceea ce ştim este că a primit o revelaţie de la Cristos să se ducă, împreună cu Barnaba, colaboratorul său, şi cu Tit, un ne-evreu convertit în urma propovăduirii lui Pavel. Iudaizatorii insistaseră ca Tit să fie tăiat împrejur, pentru a putea fi considerat mântuit cu adevărat. Apostolul Pavel se opusese din răsputeri acestei pretenţii, deoarece îşi dădea seama că dacă ceda, punea în joc însuşi adevărul evangheliei. (Ulterior, când Pavel însuşi l-a tăiat împrejur pe Timotei, nu era implicat nici un principiu major - Fapte 16:3.) E. F. Kevan spune:

„Pavel a văzut că circumcizia în vederea îndreptăţirii nu era un simplu ritual nevinovat, aşa cum ar fi crezut un om fără discernământ. A te supune tăierii împrejur însemna a crede că poţi fi îndreptăţit prin metoda legalistă de păzire a legii, tăgăduind astfel însăşi temeliile harului.”

Când a ajuns Pavel la Ierusalim, le-a transmis evanghelia pe care o predica el deschis între Neamuri, dar în particular celor cu reputaţie, ca nu cumva să alerge sau să fi alergat în zadar. De ce vorbea Pavel în particular cu liderii spirituali, şi nu în plenul adunării? Voia el ca aceştia să-i aprobe, în prealabil, evanghelia, verificând astfel că nu a predicat o evanghelie falsă? Evident că nu! Căci ar fi un fapt contrar tuturor declaraţiilor lui Pavel. Oare nu insistase el că mesajul propovăduit i se descoperise pe căi divine? Hotărât lucru, el nu avea nici un fel de dubii cu privire la faptul că evanghelia sa era, într-adevăr, adevărul divin! Explicaţia trebuie găsită în altă parte, în faptul că era o chestiune de bun simţ să stea de vorbă, mai întâi, cu liderii. De asemenea era recomandabil ca liderii să fie convinşi pe deplin de autenticitatea evangheliei lui Pavel, căci dacă ei ar fi avut îndoieli sau dificultăţi în acceptarea mesajului lui Pavel, atunci Pavel ar fi putut răspunde pe loc la acestea, putând merge după aceea în faţa bisericii cu sprijinul deplin al celorlalţi apostoli. Ori de câte ori ai de a face cu un număr mare de oameni, există pericolul ca mulţimea să fie influenţată de elemente emotive. Prin urmare, Pavel a dorit să prezinte mai întâi evanghelia sa în particular, într-o atmosferă ferită de orice izbucniri isterice din partea mulţimii. Dacă Pavel ar fi procedat altfel, s-ar fi iscat o dispută aprinsă, care ar fi putut dezbina biserica, scindând-o în ramura iudaică şi cea ne-iudaică. În acest caz, scopul călătoriei lui Pavel la Ierusalim ar fi fost zădărnicit, căci asta vrea să spună el prin cuvintele: ca cu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.

Întreaga chestiune a legalismului a fost adusă în centrul dezbaterii în cazul lui Tit. Avea să-l primească biserica de la Ierusalim pe acest convertit dintre Neamuri în părtăşia sa, sau avea să insiste ca acesta să fie tăiat împrejur, mai întâi? După discuţii şi dezbateri îndelungate, apostolii au hotărât că circumcizia nu era necesară pentru ca cineva să poată fi mântuit. Şi astfel Pavel a câştigat o biruinţă răsunătoare.

Circumcizia este o operaţie chirurgicală minoră, la care sunt supuşi cei de parte bărbătească. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam şi descendenţilor lui să efectueze această operaţie, El a rânduit ca acesta să fie un semn al legământului încheiat de El cu ei, potrivit căruia El era Dumnezeul lor iar ei aveau să fie poporul Lui (Geneza 17:1-11). Nu era doar un semn fizic, ci şi un simbol spiritual. Avraam a fost circumcis ca semn al faptului că s-a încrezut în Dumnezeu (Romani 4:11). Iudeii au uitat în curând semnificaţia spirituală a circumciziei, îndeplinind-o doar ca pe o simplă ceremonie. Astfel ritualul şi-a pierdut valoarea în faţa lui Dumnezeu.

În Noul Testament, circumcizia nu mai este poruncită, întrucât Dumnezeu se ocupă acum prin har, atât cu Neamurile, cât şi cu iudeii. în primele zile ale bisericii, o grupare de credincioşi iudei insista că pentru a putea fi mântuit, trebuie să fii circumcis. De aici şi denumirea acestei partide, „a circumciziei" (Galateni 2:12).

Motivul care a stat la baza călăuzirii lui Pavel să se ducă la Ierusalim devine clar dacă legăm începutul versetului 2 cu începutul versetului 4: „M-am suit prin revelaţie... şi aceasta s-a întâmplat din cauza fraţilor mincinoşi, furişaţi şi strecuraţi printre noi." Cuvintele acestea se referă la ceea ce se petrecuse anterior la Antiohia (Fapte 15:1, 2). Unii învăţători iudei de la Ierusalim, dându-se drept creştini, fuseseră introduşi pe furiş în biserica din Antiohia, unde propovăduiau că circumcizia este esenţială pentru mântuire.

Pavel şi Bamaba s-au opus vehement unei asemenea învăţături. Pentru a rezolva chestiunea, Pavel, Barnaba şi ceilalţi s-au dus la Ierusalim, ca să obţină opinia apostolilor şi prezbiterilor de acolo.

Cei ce erau stimaţi ca lideri la Ierusalim nu au adăugat nimic, nici la mesajul lui, nici la calitatea lui de apostol - fapt cu totul remarcabil! În capitolul precedent, el subliniase că contactele sale cu ceilalţi apostoli fuseseră foarte reduse. Acum, când, în fine, a stat de vorbă cu ei, ei au convenit că el a predicat aceeaşi evanghelie pe care o vestiseră şi ei. Ce importantă este ideea care se desprinde de aici! Aceşti lideri iudei au fost de acord că evanghelia sa nu era în nici o privinţă deficitară. Deşi Pavel acţionase independent de ei, şi nu fusese învăţat de ei, evanghelia pe care o predicau ei era exact identică cu aceea predicată de Pavel! (Pavel nu are nici o intenţie de a-i subestima pe ceilalţi apostoli, ci afirmă doar că orice ar fi fost ei - adică unii care trăiseră în prezenţa Domnului Isus, pe când umblase El pe pământ - asta nu le conferea vreo autoritate superioară, după părerea sa. Dumnezeu nu acceptă pe cineva pe baza unor consideraţii exterioare de genul acesta.)

Apostolii de la Ierusalim au recunoscut că Pavel fusese împuternicit, fără să fi meritat acest lucru, ca să vestească evanghelia către cei necircumcişi (Neamuri), după cum Petru fusese trimis la iudei. Ambii oameni au predicat aceeaşi evanghelie, dar unor grupări diferite de naţionalităţi.

Chiar Iacov, Chifa (Petru) şi Ioan, consideraţi stâlpii bisericii, au priceput că Dumnezeu lucra prin Pavel şi i-au dat lui şi lui Bamaba mâna dreaptă a părtăşiei în vestirea evangheliei către Neamuri. Acesta nu a fost un act oficial de ordinare, ci expresia dragostei şi interesului lor pentru lucrarea lui Pavel. Singura sugestie pe care au făcut-o ei a fost ca Pavel şi Barnaba să-şi aducă aminte de cei săraci - ceea ce, de altfel, chiar Pavel afirmă că era dornic s-o facă.

În cadrul celui de-al şaptelea şi ultimul dintre răspunsurile lui Pavel la contestarea apostoliei sale, el aminteşte aici cum a fost nevoit să-l mustre pe apostolul Petru - considerat de mulţi creştini iudei drept fruntaşul apostolilor. (Pasajul acesta infirmă fără echivoc ideea susţinută de unii, potrivit căreia Petru ar fi fost liderul infailibil al bisericii.)

Când Petru a venit prima oară la Antiohia, el mânca împreună cu cei dintre Neamuri, bucurându-se pe deplin de libertatea sa creştină. Dar tradiţia iudaică nu-i îngăduia să facă aceasta. După câtva timp, au venit unii de la Iacov, de la Ierusalim în vizită la Antiohia, pretinzând că-l reprezentau pe Iacov. Mai târziu însă Iacov a dezminţit acest lucru (Fapte 15:24). Aceştia erau probabil creştini iudei, care încă aderau la ceremonialuri legate de legea iudaică. Când au sosit ei, Petru a încetat de a mai avea părtăşie cu Neamurile, temându-se că vestea despre purtarea sa va ajunge la urechile legaliştilor din Ierusalim. Procedând aşa, el tăgăduia unul din marile adevăruri ale evangheliei - că toţi credincioşii sunt una în Cristos Isus şi că deosebirile naţionale nu afectează părtăşia. Findlay spune:

„Refuzând să mănânce cu cei netăiaţi împrejur, el a afirmat implicit că, deşi aceştia erau credincioşi în Cristos, pentru el erau tot oameni de rând şi necuraţi, întrucât, în opinia lui, ritualurile mozaice ar fi conferit o sfinţenie superioară neprihănirii pe care o dă credinţa."

Exemplul lui Petru a fost urmat curând de alţii, între care şi Barnaba, colaboratorul preţuit al lui Pavel. Dându-şi seama de gravitatea acestei acţiuni, Pavel l-a mustrat fără menajamente pe Petru pentru făţărnicia lui, în versetele 14-21 (punctuaţia - inclusiv semnele citării - face parte

din intervenţia editorului. Unii comentatori pun aici semnele sfârşitului citatului, considerând versetele 15-21 drept explicaţia ulterioară a lui Pavel privitor la ceea ce i-a spus lui Petru).

Ca creştin, Petru ştia că Dumnezeu nu mai făcea deosebire între naţionalităţi; el trăise ca Neamurile şi mâncase hrana lor. Dar prin actul său de la urmă, când a refuzat să mănânce cu Neamurile, Petru a lăsat să se înţeleagă că era necesar să se respecte legea iudaică, dacă cineva voia să fie sfânt, şi că credincioşii dintre Neamuri trebuiau, în opinia lui, să trăiască ca iudeii.

Pavel pare să recurgă aici la ironie. Oare nu trăda comportamentului lui Petru o dependenţă de convingerea că iudeii erau superiori iar Neamurile vrednice de dispreţ? De la Petru s-ar fi aşteptat mai mult, întrucât Dumnezeu îl învăţase înaintea convertirii ne-evreului Corneliu să nu-l numească pe nici un om necurat sau ordinar (Fapte 10 şi 11:1-18).

Iudeii care fuseseră mântuiţi ştiau că nu este mântuire prin lege. Legea îi condamna la moarte pe cei ce nu reuşeau s-o respecte în toate privinţele. Aceasta aducea blesteme peste toţi, întrucât toţi au călcat preceptele ei sfinte. Mântuitorul este prezentat aici ca singurul obiect adevărat al credinţei. Pavel îi aminteşte lui Petru că „până şi noi, iudeii" am ajuns la concluzia că mântuirea este prin credinţa în Cristos şi nu prin păzirea legii. Ce rost avea ca acum Petru să-i pună pe ne-evrei sub lege? Legea le spunea oamenilor ce să facă, dar nu le dădea puterea de a face acele lucruri. Legea fusese dată pentru a descoperi păcatul, nu pe mântuitorul.

Pavel şi Petru, împreună cu ceilalţi, au căutat îndreptăţirea în Cristos şi numai în Cristos. Acţiunile lui Petru de la Antiohia păreau să indice însă că el nu este complet îndreptăţit, ci trebuia să revină la lege, pentru a fi mântuit. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci însemna că Cristos nu este un Mântuitor desăvârşit şi suficient. Dacă apelăm la El să ne ierte păcatele, trebuind după aceea să mergem şi în alt loc, atunci nu înseamnă oare că Cristos este un slujitor al păcatului, prin faptul că nu şi-a ţinut făgăduinţele? Iar dacă, după ce am mărturisit că ne bizuim pe Cristos ca să fim îndreptăţiţi, ne întoarcem apoi la lege (care nu poate decât să ne osândească, pe noi păcătoşii), ne mai purtăm noi ca şi credincioşi? Putem noi spera să avem aprobarea lui Cristos asupra unei acţiuni de genul acesta, care face din El, practic, un slujitor al păcatului? Răspunsul lui Pavel este un vehement: Nicidecum!

Petru renunţase la tot sistemul legii, în favoarea credinţei în Cristos. El repudiase orice deosebire dintre iudei şi Neamuri, în ce priveşte acceptarea lor de către Dumnezeu. Dar acum, refuzând să mănânce cu Neamurile, el începe din nou să clădească pe ceea ce distrusese cândva. Procedând astfel, el se dovedeşte a fi un călcător de lege. Căci fie că greşise iniţial, când se lepădase de lege, în favoarea lui Cristos, fie că era greşit acum, lepădându-se de Cristos, în favoarea legii!

Pedeapsa pentru călcarea legii este moartea. Ca păcătos, eu am călcat legea. Prin urmare, ea m-a condamnat la moarte. Dar Cristos a plătit plata pentru călcarea legii ce trebuia plătită de mine. Astfel, când a murit Cristos, am murit şi eu. El a murit faţă de lege, în sensul că a împlinit toate cerinţele ei de dreptate; prin urmare, în Cristos, şi eu am murit faţă de lege.

Creştinul a murit faţă de lege; el nu mai are nimic de a face cu ea. Înseamnă oare asta că credinciosul are libertatea de a călca Cele Zece Porunci, după cum vrea? Nu, căci el trăieşte o viaţă sfântă, nu de teama legii, ci din dragoste pentru Cel ce a murit pentru el. Creştinii care doresc să fie sub lege ca model de comportament nu-şi dau seama că asta îi pune sub blestemul legii. Mai mult, ei nu se pot atinge de lege, fără ca prin aceasta să devină răspunzători de păzirea ei în întregime, în toate punctele. Singurul mod în care putem trăi pentru Dumnezeu este să fim morţi faţă de lege. Legea nu ar putea produce niciodată o viaţă sfântă; Dumnezeu nu a rânduit niciodată acest lucru. Calea lui Dumnezeu de sfinţenie este explicată în versetul 20.

Credinciosul este identificat cu Cristos în moartea Sa. Nu numai că El a fost răstignit la Calvar, ci şi eu am fost răstignit acolo - în El. Asta înseamnă sfârşitul meu ca păcătos înaintea lui Dumnezeu. Înseamnă sfârşitul meu ca persoană care caută să merite sau să câştige mântuirea prin propriile sale eforturi. Înseamnă sfârşitul meu ca copil al lui Adam, ca om aflat sub osânda legii - sfârşitul eului meu vechi, ne-născut din nou. Vechiul meu „eu", ne-regenerat, a fost răstignit şi nu mai are nici un drept asupra vieţii mele zilnice. Asta este adevărat în ce priveşte poziţia mea înaintea lui Dumnezeu; şi, bineînţeles, ar trebui să fie şi realitatea trăirii mele zilnice.

Credinciosul nu-şi încetează existenţa ca personalitate sau ca individ. Dar cel ce e văzut de Dumnezeu ca unul care a murit nu mai este acelaşi care trăieşte. Nu mai trăiesc eu, ci Cristos, care trăieşte în mine. Mântuitorul nu a murit pentru mine, ca eu să-mi trăiesc în continuare viaţa cum doresc eu. El a murit pentru mine, pentru ca de acum înainte El să-Şi poată trăi viaţa în mine. Viaţa pe care o trăiesc acum în acest trup omenesc o trăiesc prin credinţa în Fiul Lui Dumnezeu. Credinţă înseamnă bizuire sau dependenţă. Creştinul trăieşte printr-o necurmată bizuire pe Cristos, predându-se Lui, permiţându-I lui Cristos să-Şi trăiască viaţa în el.

Astfel principiul de viaţă al credinciosului este Cristos, nu legea. Nu se mai pune problema să te zbaţi, ci să te încrezi în El. Credinciosul trăieşte o viaţă de sfinţenie nu din teama de pedeapsă, ci din dragoste pentru Fiul lui Dumnezeu, care L-a iubit şi S-a dat pentru el.

Ţi-ai predat tu viaţa Domnului Isus, rugându-te ca viaţa Lui să se manifeste în trupul tău?

Harul lui Dumnezeu se vede în darul necondiţionat al mântuirii ce ne-o oferă. Când omul caută să câştige această mântuire, prin merite, el nu face altceva decât s-o anuleze. Căci ea nu mai este prin har, dacă omul o poate dobândi sau merita. Ultima salvă îndreptată de Pavel către Petru este deosebit de eficace. Dacă Petru ar putea dobândi bunăvoinţa lui Dumnezeu prin păzirea legilor iudaice, atunci Cristos a murit în zadar; literalmente, El şi-a irosit viaţa. Dar Cristos a murit pentru că omul nu a putut dobândi neprihănirea în nici o altă cale - nici măcar prin păzirea legii, cum spune şi Clow:

„Cea mai profundă erezie dintre toate, care corupe bisericile, adăugând la crezuri aluatul nebuniei, umflând inima omenească de mândrie, este ideea că mântuirea s-ar putea obţine prin săvârşirea de fapte bune. „Eu cred", scrie John Ruskin, „că rădăcina oricărei schisme şi erezii de care a suferit biserica creştină a fost efortul de a câştiga mântuirea prin merite, mai degrabă decât a o primi în dar; şi acesta este un motiv pentru care predicile sunt atât de lipsite de efect, pentru că mai degrabă îi cheamă pe oameni să lucreze pentru Dumnezeu, decât să-L privească pe Dumnezeu lucrând pentru ei."

Acţiunile lor vădeau o lipsă de pricepere şi raţiune. A te întoarce de la har înapoi la lege înseamnă a fi vrăjit. Înseamnă a te lăsa amăgit de un farmec şi de a accepta, fără să-ţi dai seama, o minciună în locul adevărului. Când Pavel întreabă: „Cine v-a vrăjit?", pronumele cine este la singular (tis în greacă), şi nu la plural, ceea ce lasă să se înţeleagă că diavolul ar fi autorul acestei învăţături false. Pavel însuşi îl predicase pe Isus Cristos galatenilor ca răstignit, subliniind că crucea trebuia să-i separe pe veci de blestem şi de robia legii. Cum se puteau ei întoarce la lege, nesocotind astfel crucea? Oare nu-i pătrunsese adevărul la nivel practic?

O singură întrebare ar trebui să fie de ajuns să rezolve întreaga chestiune. Ei trebuie să se întoarcă la timpul când au fost convertiţi - când Duhul Sfânt a venit să locuiască în trupurile lor. Cum au primit ei Duhul? Prin săvârşirea de fapte, sau prin credinţă? Evident prin credinţă. Nimeni nu a primit Duhul prin păzirea legii.

Dacă ei ar putea obţine mântuirea prin fapte, s-ar putea ei aştepta să crească în sfinţenie sau să ajungă la maturitate creştină prin lege? Dacă a fost nevoie de puterea Duhului pentru a-i mântui, ar putea ei duce la capăt procesul, prin eforturile lor pământeşti?

Când galatenii şi-au pus prima dată încrederea în Cristos, ei s-au expus la aspre prigoane, venite parţial din partea zeloţilor iudei, care urau evanghelia harului. Să fi fost oare toate suferinţele acelea în zadar? Revenind la lege oare nu afirmau ei prin aceasta că prigonitorii lor au avut, totuşi, dreptate? Dacă într-adevăr a fost în zadar. Pavel îşi exprimă aici în continuare speranţa că ei vor reveni la evanghelia pentru care au suferit cândva.

Se pune acum întrebarea dacă El (sau el, - cele mai vechi manuscrise au fost scrise în întregime în litere majuscule, întrucât literele mici au evoluat abia mai târziu. Prin urmare, scrierea cu iniţiale majuscule reflectă intervenţia editorului. Astfel în engleză pronumele He (El sau el) este bine să fie scris cu majuscule în acest context - în românește „Cel" apare la începutul versului, nemaipunându-se problema iniţialei majuscule, n.tr.) din versetul 5 se referă la Dumnezeu, la Pavel, sau la altcineva care le vestea galatenilor evanghelia, pe când scria această epistolă. În ultimă instanţă, pronumele acesta trebuie să se refere la Dumnezeu, întrucât numai El poate să dea Duhul Sfânt. Dar, într-un sens secundar, s-ar putea aplica la un lucrător creştin, ca instrument prin care Dumnezeu îşi împlineşte voia. Asta i-ar conferi slujbei creştine un rol foarte elevat. Cineva a spus: „Adevărata lucrare creştină, de orice fel, este de a transmite Duhul Sfânt către alţii; este realmente distribuirea Duhului."

Dacă apostolul se referă la el însuşi, atunci probabil se gândeşte la minunile care au însoţit predicarea lui şi la felul cum L-au primit ei pe Cristos (Evrei 2:4). Dar timpul gramatical al verbului nu indică un lucru ce s-a petrecut în trecut, ci ceva care are loc concomitent cu redactarea scrisorii. Pavel se referă, probabil, la darul miraculos dăruit de Duhul Sfânt credincioşilor după convertirea lor, aşa cum ni se arată la 1Corinteni 12:8-11.

...le face oare prin faptele legii, sau prin aurirea credinţei? Răspunsul este: prin auzirea credinţei. Duhul Sfânt care locuieşte în credincios şi lucrarea Sa ulterioară în viaţa credinciosului nu sunt niciodată meritate sau dobândite de acesta, ci se dau întotdeauna prin har şi se primesc prin credinţă. Astfel galatenii trebuia să-şi fi dat seama, din propriile lor experienţe, că binecuvântarea vine prin credinţă, nu prin păzirea legii.

Pentru a doua sa dovadă, Pavel apelează acum chiar la acele texte din Scriptură pe care le foloseau învăţătorii falşi, când încercau să demonstreze că pentru mântuire este necesară şi circumcizia! Ce spune Vechiul Testament în această privinţa?

Pavel demonstrase că relaţiile lui Dumnezeu cu galatenii erau bazate în întregime pe credinţă. Acum el arată că oamenii au fost mântuiţi în aceeaşi manieră, în Vechiul Testament. Întrebarea din versetul 5 a fost: „Le face oare prin faptele legii, sau prin auzirea credinţei?" Având acel răspuns în minte, versetul 6 începe cu cuvintele: Aşa şi Avraam... El a fost îndreptăţit în acelaşi mod - prin auzirea credinţei.

Poate că învăţătorii iudei apelau la Avraam ca erou şi exemplu al lor, bazându-şi teoriile privind necesitatea circumciziei pe experienţa lui (Geneza 17:24,26). Dacă aşa stau lucrurile, Pavel va lupta chiar de pe tărâmul lor propriu. Cum a fost Avraam mântuit? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Deci Avraam nu a fost mântuit prin meritele sale, ci, pur şi simplu, L-a crezut pe Dumnezeu. Or, aici nu este nici un merit. De fapt, e prost cine nu crede în Dumnezeu. Credinţa în Dumnezeu este singurul lucru pe care îl poate face cineva cu privire la mântuirea sa, ceea ce nu-i mai lasă nici un motiv să se laude. Nu este „o faptă bună", care să presupună efortul omului. Firea n-are nici un rol în asta. Ce este oare mai drept pentru creatură decât să-şi pună încrederea în Creatorul său, sau pentru un copil să se încreadă în Tatăl lui?

Îndreptăţirea este un act al lui Dumnezeu prin care El îi declară neprihăniţi (îndreptăţiţi) pe toţi cei ce cred în El. Dumnezeu se poate ocupa eficace de păcătoşi în felul acesta, întrucât Cristos a murit în locul păcătoşilor, pe crucea Calvarului, plătind datoria pentru păcatele lor. Îndreptăţirea nu înseamnă că Dumnezeu îl face pe credincios neprihănit şi păcătos în sine. Ci îl socoteşte neprihănit, pe baza lucrării Mântuitorului. Dumnezeu îi dă păcătosului care crede o poziţie neprihănită, care îl învredniceşte pentru cer, şi apoi aşteaptă de la el să trăiască o viaţă de recunoştinţă, pentru ceea ce a făcut El pentru credincios. Ceea ce este important de notat aici este că îndreptăţirea nu are nimic de a face cu păzirea legii, ci este întru totul bazată pe principiul credinţei.

Fără îndoială, învăţătorii iudei susţineau că pentru a fi cu adevărat fii ai lui Avraam, galatenii trebuie să fie tăiaţi împrejur. Dar Pavel combate această teorie, arătând că adevăraţii fii ai lui Avraam nu sunt cei ce s-au născut iudei sau cei ce au devenit convertiţi iudei, ci cei ce sunt mântuiţi prin har. La Romani 4:10,11, Pavel arată că Avraam a fost socotit neprihănit înainte de a fi fost circumcis. Cu alte cuvinte, el a fost îndreptăţit pe când se afla încă pe teren ne-evreu.

Vechiul Testament este descris aici sub forma unui profet, care priveşte de-a lungul veacurilor, prevăzând că Dumnezeu îi va îndreptăţi pe ne-evrei, ca şi pe evrei, pe baza principiului credinţei. Binecuvântarea Neamurilor prin credinţă nu a fost doar prevăzută de Vechiul Testament, ci şi anunţată de Avraam la Geneza 12:3 - „în tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului."

Când citim prima dată acest citat din Geneza, ne este greu să vedem cum a găsit Pavel acest sens în el. Dar Duhul Sfânt, care a scris acest verset din Vechiul Testament, ştia că el conţine evanghelia mântuirii prin credinţă către toate naţiunile. Întrucât Pavel a scris sub inspiraţia aceluiaşi Duh Sfânt, el a fost învrednicit să ni-l explice, în toate sensurile sale ascunse, anume:

În tine - adică împreună cu Avraam şi în acelaşi mod ca Avraam.

Toate naţiunile - şi Neamurile, şi evreii

Vor fi binecuvântate, adică vor fi mântuite.

Cum a fost mântuit Avraam? Prin credinţă.

Cum vor fi mântuite naţiunile? În acelaşi fel ca Avraam - prin credinţă. Mai mult, ele vor fi mântuite ca Neamuri, iar nu ca iudei convertiţi.

Toţi cei care-şi exercită credinţa în Dumnezeu sunt îndreptăţiţi, împreună cu Avraam care a crezut, conform mărturiei Scripturilor iudaice.

Pavel arată din Sfintele Scripturi că, departe de a conferi o binecuvântare, legea nu poate aduce decât blestem. Versul acesta nu spune: „Toţi cei care au călcat legea," ci: Toţi cei ce se întemeiază pe faptele legii, adică, toţi cei ce încearcă să obţină bunăvoinţa lui Dumnezeu pe baza respectării legii. Toţi aceştia sunt sub blestem, adică condamnaţi la moarte. Pentru ca este scris (la Deuteronom 27:26): „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile...." Nu este de ajuns să ţii legea o zi, o lună sau un an, ci trebuie să stărui în păzirea ei. Ascultarea trebuie să fie totală. Nu este de ajuns să păzeşti cele zece porunci, ci trebuie să respecţi toate cele peste şase sute de legi, din toate cele cinci cărţi ale lui Moise!

Învăţătorii falşi sunt din nou infirmaţi, cu argumente din Vechiul Testament. Pavel citează din

profetul Habacuc, pentru a arăta că Dumnezeu întotdeauna i-a îndreptăţit pe oameni prin credinţă şi nu prin lege. Iată cum sună citatul, în topica originalului grec: „Cel drept prin credinţă va trăi." Cu alte cuvinte, cei ce au fost socotiţi neprihăniţi prin credinţă, nu prin fapte, vor avea viaţă veşnică. Cei îndreptăţiţi prin credinţă vor trăi.

Legea nu le cere oamenilor să creadă. Nici măcar nu le cere oamenilor să încerce să păzească poruncile. Ea pretinde ascultare totală, strictă şi desăvârşită, aşa cum se arată clar în Levitic. Este contrară principiului credinţei. Legea spune: „Fă şi vei trăi." Credinţa spune: „Crede şi vei trăi." Prin urmare, argumentul lui Pavel este următorul: Cel drept va trăi prin credinţă. Dar cel ce e sub lege nu trăieşte prin credinţă. Prin urmare, el nu este drept înaintea lui Dumnezeu. Când spune Pavel: „Acela care va face aceste lucruri va trăi prin ele" el enunţă o axiomă teoretică sau un ideal care este însă imposibil de atins.

A răscumpăra înseamnă a cumpăra din nou un lucru sau a-l izbăvi, plătind un preţ. Blestemul legii este moartea - pedeapsa pentru călcarea poruncilor sale. Cristos i-a izbăvit pe cei aflaţi sub lege, plătind pedeapsa morţii pe care o cerea legea. (Pavel se referă aici, negreşit, la iudeii credincioşi, când foloseşte pronumele noi, deci incluzându-se şi pe el, deşi iudeii reprezentau întreaga omenire.) Cyndylan Jones spune:

”Galatenii îşi imaginau că Cristos i-a răscumpărat numai pe jumătate, fiind de datoria lor să răscumpere cealaltă jumătate, prin supunerea lor la ritualul circumciziei şi la alte ceremonii iudaice. De aici şi disponibilitatea lor de a se lăsa amăgiţi de învăţătorii falşi şi de a amesteca creştinismul cu iudaismul. Pavel spune aici (conform traducerii velşe): „Cristos ne-a cumpărat în întregime de sub blestemul legii."

Cristos i-a răscumpărat pe oameni murind în locul lor, suferind groaznica mânie a lui Dumnezeu împotriva noastră. Blestemul lui Dumnezeu a căzut asupra Lui, a Celui care a fost înlocuitorul omului. El nu a devenit păcătos în El însuşi, ci păcatele omului au fost puse asupra Lui.

Cristos nu i-a răscumpărat pe oameni de sub blestemul legii prin păzirea exemplară a Celor Zece porunci în timpul vieţii Sale pământeşti. Scriptura nu ne învaţă că ascultarea Lui desăvârşită de lege este cea care ne face pe noi neprihăniţi. Mai degrabă, El i-a izbăvit pe oameni de lege prin purtarea groaznicului ei blestem în moartea Sa. Căci fără moartea Sa nu ar putea fi mântuire. Legea spunea că atunci când un criminal condamnat era atârnat pe un lemn, acesta era un semn al faptului că se află sub blestemul lui Dumnezeu (Deuteronom 21:23). Aici Duhul Sfânt vede în acel pasaj o profeţie a modului în care avea să moară Mântuitorul, pentru a putea purta blestemul ce plana asupra creaturilor Sale. El a fost atârnat între cer şi pământ, ca şi când ar fi fost nevrednic de ambele. În moartea Sa prin răstignire, se afirmă despre El că a fost atârnat pe un lemn (Fapte 5:30;1Petru 2:24).

Dumnezeu făgăduise că-l va binecuvânta pe Avraam şi că prin el va binecuvânta toată lumea.

Binecuvântarea lui Avraam nu este altceva decât mântuirea prin har, prin credinţă. Pedeapsa morţii pe care o cerea Dumnezeu trebuia plătită însă mai întâi. Şi astfel Domnul Isus a fost făcut blestem, pentru ca Dumnezeu să poată să-i câştige atât pe iudei, cât şi pe neamuri, prin harul Său. Acum în Cristos (un descendent al lui Avraam), naţiunile sunt binecuvântate.

Făgăduinţa pe care i-a făcut-o Dumnezeu în Geneza 12:3 nu îl menţionează pe Duhul Sfânt. Dar Pavel ne spune aici, prin inspiraţie de la Dumnezeu, că darul Duhului Sfânt era cuprins în legământul necondiţionat al mântuirii, încheiat cu Avraam. Acesta se afla acolo, în embrion. Duhul Sfânt nu putea veni atâta timp cât legea stătea în cale. Trebuia ca Cristos să moară şi să fie proslăvit, înainte ca Duhul să poată fi dat (Ioan 16:7).

Apostolul a demonstrat că mântuirea se capătă prin credinţă, nu prin lege, prin (1) experienţa galatenilor şi (2) prin mărturia Scripturilor din Vechiul Testament. Acum el recurge la o ilustraţie din viaţa de toate zilele. Argumentul lui Pavel din această secţiune ar putea fi rezumat astfel:

La Geneza 12:3 Dumnezeu a promis că va binecuvânta toate familiile pământului în Avram. Promisiunea mântuirii cuprindea atât Neamurile, cât şi iudeii. La Geneza 22:18 mai făgăduise următoarele: „În sămânţa ta toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate." El a spus sămânţă, deci singular, nu „seminţe", plural. Dumnezeu se referea la Persoana Domnului Isus, care era descendent, direct al lui Avraam (Luca 3:34). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a promis că va binecuvânta toate naţiunile, atât Neamurile, cât şi evreii, prin Cristos. Promisiunea era necondiţionată şi nu cerea nici fapte bune, nici ascultarea de lege. Era o simplă promisiune, ce se cerea primită prin credinţă simplă.

Acum legea, dată Israelului cu 430 de ani mai târziu, nu putea adăuga condiţii la această promisiune, nici nu o putea modifica în nici un fel. Chiar în treburile omeneşti, o atare modificare ar fi ilegală, dar în cele divine lucrul acesta este de neconceput. Concluzia care se desprinde deci este că promisiunea făcută de Dumnezeu potrivit căreia va binecuvânta Neamurile a avut menirea de a fi prin Cristos, prin credinţă, şi nu prin păzirea legii.

În treburile oamenilor, când un legământ sau un testament este semnat şi sigilat, nimănui nu i-ar trece prin gând să-l modifice sau să adauge la el. Dacă testamentele omeneşti nu pot fi călcate, cu atât mai puţin testamentele lui Dumnezeu!

Fără îndoială iudaizatorii argumentaseră că deşi promisiunile au fost făcute iniţial lui Avraam şi seminţei sale (israeliţii) prin credinţă, totuşi aceiaşi israeliţi au fost puşi ulterior sub lege. Prin urmare, galatenii, deşi au fost iniţial mântuiţi prin credinţă, acum - potrivit acestor învăţători - ar trebui să păzească şi cele Zece Porunci.

Făgăduinţele au fost făcute lui Avraam şi Seminţei lui (la singular). Substantivul „sământă" poate însemna uneori o mulţime, dar aici el denotă o singură Persoană, adică Cristos. Poate că noi înşine niciodată nu am fi fost în stare să descoperim sensul ascuns al acestui verset din Vechiul Testament, dar Duhul lui Dumnezeu este Cel ce ne luminează.

Făgăduinţa lui Dumnezeu către Avraam a fost necondiţionată; ea nu a depins deloc de săvârşirea unor fapte bune, ci Dumnezeu pur şi simplu S-a învoit să-i dea lui Avraam o Sământă (Cristos). Deşi nu avea copii, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, crezând astfel şi în Cristos Cel ce avea să vină, şi astfel a fost îndreptăţit. Venirea legii - cu patru sute de ani mai târziu - nu putea afecta cu nimic făgăduinţa mântuirii. Ea nu putea nici revoca promisiunea, nici nu putea adăuga condiţii la ea.

Poate că iudaizatorii sugerau că legea, ce a urmat promisiunii, 430 de ani mai târziu, ar fi avut un efect de anulare. „Nicidecum!" exclamă Pavel, spunând: „Promisiunea a fost ca un testament, fiind ratificată printr-o moarte (jertfa legământului, Geneza 15:7-11; vezi şi Evrei 9:15-22). Ea nu putea fi revocată. Cei 430 de ani sunt socotiţi de când Dumnezeu i-a confirmat lui Iacov legământul avraamic, pe când Iacov se pregătea să intre în Egipt (Geneza 46:1-4) şi se extind şi asupra dării legii, la circa trei luni după ieşirea din Egipt.

Moştenirea trebuie să fie ori prin credinţă, ori prin fapte, nu prin amândouă. Scriptura arată clar că moştenirea i-a fost dată lui Avraam printr-o promisiune necondiţionată. Tot aşa este şi cu mântuirea. Ea este oferită în dar, fără condiţii, fiind exclusă orice idee a necesităţii săvârşirii unor fapte bune.

Ce scop serveşte atunci legea?

Dacă, aşa cum a argumentat Pavel, legea nu a anulat şi nu a adăugat condiţii la făgăduinţa făcută de Dumnezeu lui Avraam, care a fost scopul legii? Legea a avut menirea de a descoperi păcatul în adevăratul său caracter, de fărădelege. Păcatul existase şi înainte de lege, dar omul nu l-a recunoscut ca fărădelege până nu a venit legea. Fărădelegea este călcarea unei legi cunoscute.

Legea a fost dată unei naţiuni de păcătoşi. Membrii ei nu putea obţine niciodată neprihănirea prin păzirea legii, pentru că le lipsea puterea de a asculta de această lege. Legea avea menirea de a le arăta oamenilor că sunt păcătoşi nenorociţi şi astfel să se trezească şi să-I ceară lui Dumnezeu ajutorul, pentru ca El să-i poată mântui prin harul Lui. Legământul lui Dumnezeu cu Avraam a fost promisiunea necondiţionată a binecuvântării, în schimb legea a dus numai la blestem. Legea demonstra nevrednicia omului de a primi binecuvântarea gratuită şi necondiţionată. Dacă omul voia să fie binecuvântat, atunci acest lucru se putea realiza numai prin harul lui Dumnezeu.

Sământa este Cristos. Prin urmare, legea a fost dată ca măsură temporară până la venirea lui Cristos. Binecuvântarea promisă lui Avraam avea să vină prin Cristos. Un contract încheiat între două părţi presupune un mediator, un intermediar. Legea presupunea două părţi, participante la acest contract: Dumnezeu şi Israelul. Moise a îndeplinit rolul de intermediar (Deuteronom 5:5). Îngerii au fost solii lui Dumnezeu în transmiterea legii către Moise (Deuteronom 33:2;Psalmul 68:17;Fapte 7:53). Participarea lui Moise şi a îngerilor ne arată cât de mare era prăpastia dintre Dumnezeu şi poporul Său de oameni total nedemni de a sta în prezenţa Sa.

Dacă la contract ar fi participat doar o singură parte, făcând promisiunea necondiţionată, fără să i se ceară nimic celeilalte părţi, atunci nu ar mai fi nevoie de un mediator. Faptul că legea cerea un mediator presupune că omul trebuie să-şi respecte partea ce-i revine la acest acord. Tocmai în asta consta slăbiciunea legii, căci cerea ascultare de la cei ce nu aveau puterea să asculte. Când Dumnezeu i-a făcut făgăduinţa lui Avraam, El a fost singura parte participantă la contract. Tocmai în asta a constat tăria promisiunii: totul depindea de Dumnezeu, şi nimic nu depindea de om. Nu era implicat nici un mediator, pentru că nu era nevoie de el.

Deşi pare să fie o contradicţie între argumentul de aici şi faptul că Cristos este numit mai târziu Mediatorul Noului Legământ (Evrei 9:15), cuvântul mediator este folosit în două sensuri diferite în aceste două locuri. Moise a slujit ca mediator prin simplul fapt că a primit legea din partea lui Dumnezeu şi a transmis-o poporului Israel. El a fost intermediarul sau reprezentantul poporului. Cristos este Mediatorul Noului Legământ într-un sens mult mai profund. Înainte ca Dumnezeu să poată distribui binecuvântările acestui legământ, Domnul Isus a trebuit să moară. După cura numai moartea dă validitate testamentului lăsat de cineva, tot aşa Noul Legământ a trebuit să fie pecetluit prin sângele Lui. El a trebuit să se dea pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru toţi (1Timotei 2:6). Cristos nu numai că asigură binecuvântările legământului pentru copiii Săi, ci-i şi menţine pe copiii Lui într-o lume care le este antagonică. Asta o face El ca mare Preot şi Avocat, fiind de asemenea parte integrantă din lucrarea Sa de mijlocire.

A dat legea la o parte promisiunile sau le-a luat ea locul? Nicidecum! Dacă ar fi posibil să se dea o lege prin care păcătoşii să poată atinge perfecţiunea cerută de Dumnezeu, atunci negreşit mântuirea ar fi prin păzirea legii. În acest caz, Dumnezeu nu L-ar mai fi trimis pe Fiul Lui să moară pentru păcătoşi, dacă ar fi putut obţine acelaşi rezultat într-un mod mai puţin costisitor. Dar legea a avut şi timp îndelungat, şi oameni suficienţi prin care să demonstreze că nu-i putea mântui pe păcătoşi. Aşa se explică de ce era „slabă prin carne" (Romani 8:3). Tot ce putea face legea era să le arate oamenilor starea deznădăjduită în care se aflau şi să le imprime adevărul că nu pot fi mântuiţi decât prin harul lui Dumnezeu.

Vechiul Testament arăta că toţi oamenii sunt păcătoşi, inclusiv cei aflaţi sub lege. Era nevoie ca omul să fie astfel total convins că este păcătos, pentru ca promisiunea mântuirii, prin credinţa în Isus Cristos, să le poată fi dată celor care cred. Cuvintele cheie din versetul 22 sunt: credinţa, dată şi cred. Nu se pomeneşte nimic despre necesitatea de a face fapte bune sau de a păzi legea.

Credinţa de aici este, desigur, credinţa creştină. Ea se referă la era inaugurată de moartea, îngroparea, învierea şi înălţarea la cer a Domnului Isus, şi la predicarea evangheliei la Rusalii. Anterior acestei perioade, iudeii erau sub pază, ca şi când s-ar fi aflat în închisoare sau în custodie. Ei erau îngrădiţi de cerinţele legii şi întrucât nu le puteau împlini, erau nevoiţi să recurgă la credinţă, pentru a fi mântuiţi. Cei aflaţi sub lege erau astfel încorsetaţi, până a venit vestea minunată a izbăvirii de sub robia legii, pe care a adus-o evanghelia.

Legea este înfăţişată aici ca un tutore, îngrijitor sau învăţător al copiilor (termenul grec paidagogos (de la care am moştenit termenul de pedagog şi pedagogie) înseamnă textual „învăţător de copil". O asemenea persoană, de obicei un sclav, avea grijă de copil când acesta se ducea şi venea de la şcoală. Uneori chiar persoana respectivă îi preda cunoştinţe acelui copil).

Se subliniază astfel ideea de predare, de instruire. Legea preda lecţiile privitoare la sfinţenia lui Dumnezeu, la păcătoşenia omului şi la nevoia de ispăşire. Aici termenul este folosit pentru a-l descrie pe cel ce exercită disciplină şi supraveghere generală asupra minorilor sau asupra celor ne-maturizaţi, necopţi.

Cuvintele: ca să ne aducă nu se găsesc în textul original, ci au fost adăugate de traducătorii versiunii King James. Dacă omitem aceşti termeni, versetul ne spune că legea a fost tutorele iudaic până la Cristos, adică până la venirea lui Cristos sau având în vedere venirea lui Cristos. Există un sens în care legea a păstrat poporul Israel ca naţiune distinctă, deosebită de celelalte, prin toate instrucţiunile privitoare la căsătorie, proprietate, alimentaţie, etc. Când a venit „credinţa", a fost vestită mai întâi acestei naţiuni ce fusese păstrată în chip atât de miraculos de-a lungul veacurilor. Îndreptăţirea prin credinţă a fost făgăduinţă pe baza lucrării isprăvite a lui Cristos, Răscumpărătorul.

Legea este tutorele, dar odată primită credinţa creştină, iudeii credincioşi nu mai sunt sub lege. Cu atât mai puţin Neamurile, în speţă, galatenii, care niciodată n-au fost sub un tutore! Versetul 24 ne învaţă că omul nu este îndreptăţit prin lege; versetul 25 ne învaţă că legea nu este principiul de viaţă al celui îndreptăţit.

Observaţi trecerea de la pronumele „noi" la voi. Referindu-se la iudei cu pronumele „noi", Pavel a arătat că ei au fost ţinuţi sub lege până la venirea lui Cristos. Legea i-a menţinut ca popor separat, cărora să li se poată vesti mai târziu îndreptăţirea prin credinţă. Când au fost îndreptăţiţi, ei au încetat de a mai fi sub lege şi astfel a încetat şi caracterul distinctiv de iudeu. Pronumele voi folosit începând din acest punct şi până la sfârşitul capitolului îi cuprinde atât pe iudeii mântuiţi, cât şi pe Neamurile mântuite. Oamenii aceştia sunt toţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Cristos Isus.

Mărturia despre unirea cu Cristos, ce are loc la convertire, se dă în apa botezului. Botezul nu face din cineva un membru al trupului lui Cristos sau un moştenitor al împărăţiei lui Dumnezeu, ci este o identificare publică cu Cristos, numită de Pavel „îmbrăcarea" cu Cristos. După cum un ostaş se proclamă membru al armatei, prin „îmbrăcarea" uniformei sale, tot aşa un credincios se identifică ca unul ce aparţine lui Cristos prin botezul în apă. Prin acest act public el îşi exprimă pe faţă, în public supunerea sa faţă de conducerea şi autoritatea lui Cristos. El zugrăveşte într-o manieră vizibilă adevărul potrivit căruia este un fiu al lui Dumnezeu.

Este cert că apostolul nu sugerează că botezul în apă îl uneşte pe cineva cu Cristos, căci o atare afirmaţie ar fi o repudiere flagrantă a tezei de bază, potrivit căreia mântuirea se capătă numai prin credinţă.

Aici Pavel nu se referă nici la botezul Duhului, care îl aşează pe un credincios în trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13). Botezul Duhului Sfânt este invizibil, neavând nimic care să corespundă cu „îmbrăcarea" publică cu Cristos.

Acesta este botezul către (întru) Cristos (JND). După cum israeliţii au fost botezaţi către (întru) Moise, identificându-se cu el ca lider al lor, tot aşa credincioşii sunt botezaţi astăzi către (întru) Cristos, semnificând prin aceasta că-L recunosc ca Domn legitim al lor.

Prin botez credinciosul semnifică de asemenea îngroparea trupului şi a eforturilor sale de a dobândi neprihănirea. El semnifică încetarea vechiului mod de viaţă şi începutul celui nou. În botezul cu apă galatenii au mărturisit că au murit cu Cristos şi au fost îngropaţi cu El. După cum Cristos a murit faţă de lege, tot aşa şi ei erau morţi faţă de lege, şi, prin urmare, nu mai trebuie să dorească să se afle sub lege, ca principiu călăuzitor în viaţă. După cum Cristos a desfiinţat, prin moartea Sa, distincţia dintre iudeu şi ne-iudeu, tot aşa şi ei au murit faţă de asemenea deosebiri de ordin naţional. Ei s-au îmbrăcat cu Cristos în sensul că acum trăiesc o viaţă cu totul diferită - viaţa lui Cristos.

Legea făcea distincţie între aceste categorii. De pildă, distincţia dintre evreu şi ne-evreu este subliniată la Deuteronom 7:6;14:1,2. În rugăciunea sa de dimineaţă, iudeul îi mulţumea lui Dumnezeu pentru faptul că nu l-a făcut să fie unul dintre Neamuri, sau sclav sau femeie. În Cristos Isus aceste deosebiri dispar, adică, în ce priveşte principiul acceptării înaintea lui Dumnezeu. Iudeul nu este cu nimic mai acceptabil decât un om dintre Neamuri, un om liber nu este mai privilegiat înaintea lui Dumnezeu decât un sclav, după cum un bărbat nu se bucură de mai multă aprobare decât o femeie. Toţi sunt la acelaşi nivel, pentru că sunt în Cristos Isus.

Versetul acesta nu trebuie însă denaturat, pentru a scoate din el sensuri inexistente. Cât priveşte viaţa de zi cu zi (ca să nu mai vorbim de slujba din cadrul bisericii), Dumnezeu recunoaşte distincţia dintre bărbat şi femeie. Noul Testament conţine instrucţiuni concrete adresate fiecărui părţi. De asemenea, se adresează separat sclavilor şi separat stăpânilor de sclavi. Dar aceste lucruri nu au nici o importanţă în ce priveşte obţinerea binecuvântării din partea lui Dumnezeu. Ceea ce contează cel mai mult este să fii în Cristos Isus. (Asta se referă la poziţia noastră cerească, nu la condiţia pământească.) Înaintea lui Dumnezeu iudeul credincios nu este cu nimic superior păgânului convertit! Govett spune: „Toate distincţiile pe care le făcea legea sunt înghiţite de mormântul comun pe care l-a asigurat Dumnezeu." Prin urmare, ce mare greşeală şi nechibzuinţă este din partea creştinilor, atunci când încearcă să-şi aroge o sfinţenie suplimentară, prin impunerea unor distincţii pe care Cristos le-a abolit.

Galatenii fuseseră amăgiţi să creadă că ar putea deveni sămânţa lui Avraam prin păzirea legii. Pavel le arată că altfel stau lucrurile. Cristos este sămânţa lui Avraam; moştenirea făgăduită lui Avraam a fost împlinită în Cristos. Când păcătoşii cred în El, ei devin una cu El. Astfel ei

devin sămânţa lui Avraam şi, în Cristos, ei moştenesc toate binecuvântările lui Dumnezeu.

D. Copii şi fii (4:1-16)

Aici avem imaginea unui tată bogat, care intenţionează să-i dea fiului său stăpânirea asupra bogăţiei sale, când acesta ajunge la vârsta maturităţii. Dar atâta timp cât el este încă un copil, statutul de moştenitor este asemenea celui de sclav. Lui i se spune în permanenţă ce trebuie să facă. Apoi are administratori, care au grijă de proprietatea sa şi tutori care au grijă de persoana sa. Astfel, deşi moştenirea este cu siguranţă a lui, el nu intră în stăpânirea ei decât atunci când ajunge la maturitate.

Aceasta era condiţia iudeilor sub lege. Ei erau copii, legea poruncindu-le ce să facă, aidoma unor sclavi. Ei erau în robie sub elementele lumii, adică principiile elementare ale religiei iudaice. Ceremoniile şi ritualurile iudaismului au fost destinate celor care nu-L cunoşteau pe Dumnezeu Tatăl aşa cum este El revelat în Cristos. O ilustraţie a acestui adevăr o putem găsi în imaginea copilului care învaţă să scrie folosindu-se de cubuleţe pe care sunt imprimate litere sau care învaţă denumirea obiectelor prin intermediul unor ilustraţii. Legea era plină de umbre şi imagini, care făceau apel la simţurile spirituale, prin intermediul unor elemente externe şi fizice. Circumcizia este un exemplu elocvent în această privinţă. Iudaismul era de natură fizică, exterioară şi temporară; creştinismul este de natură spirituală, interioară şi permanentă. Aceste elemente externe au constituit o formă de robie pentru copii.

Împlinirea vremii se referă la timpul rânduit de Tatăl Ceresc pentru atingerea de către moştenitori a vârstei maturităţii (vezi versetul 2).

În versetul acesta avem, în câteva cuvinte, o afirmaţie minunată cu privire la Dumnezeirea şi umanitatea Mântuitorului. El este Fiul etern al lui Dumnezeu; dar el S-a născut dintr-o femeie. Dacă Isus nu ar fi fost decât un om, ar fi fost total inutil să se facă afirmaţia că S-a născut din femeie. În definitiv, există o altă cale prin care să se nască un om - orice om? Dar, în cazul Domnului nostru, sintagma, este încărcată de sens, constituind o mărturie elocventă a caracterului unic al Persoanei Sale şi a caracterului unic al naşterii Sale.

Întrucât S-a născut israelit, Domnul a fost, prin urmare, născut sub lege. Ca Fiu al lui Dumnezeu, Domnul Isus nu ar fi fost niciodată sub lege, căci El însuşi este Cel care a dat legea. Dar, în harul, îngăduitor faţă de noi, El S-a plasat pe Sine sub legea pe care El însuşi a creat-o, pentru ca s-o preamărească în viaţa Sa şi să-i aducă blestemul, în moartea Sa.

Legea le cerea celor ce o încălcau să plătească un preţ - preţul morţii. Înainte ca Dumnezeu să-i poată aduce pe oameni în poziţia minunată de fii, mai trebuia achitat acest preţ. Prin urmare, Domnul Isus, venind în lume ca membru al omenirii şi al naţiunii iudaice, a plătit preţul cerut de lege. Pentru că El este Dumnezeu, moartea sa este infinit de valoroasă, adică întru totul suficientă pentru a asigura plata deplină pentru un număr infinit de mare de păcătoşi. Pentru că a fost Om, a putut muri ca înlocuitor al omului, cum spune Govett: „Cristos, prin natură Fiul lui Dumnezeu, a devenit Fiul omului, pentru ca noi, fiind prin natură fii ai omului, să putem deveni fii ai lui Dumnezeu. Ce schimb minunat!"

Atâta timp cât oamenii erau sclavi, ei nu putea fi fii. Cristos i-a izbăvit de robia legii, pentru ca ei să fie adoptaţi ca fii. Observaţi distincţia care se face aici între a deveni copil al lui Dumnezeu şi fiu al lui Dumnezeu (comparat cu Romani 8:14,16). Credinciosul se naşte în familia lui Dumnezeu în calitate de copil (vezi Ioan 1:12), accentul punându-se aici pe realitatea naşterii divine, nu pe privilegiile şi responsabilităţile ce decurg din calitatea de fiu. Credinciosul este adoptat în familie ca fiu. Fiecare creştin este imediat un fiu, fiind introdus în moştenirea pentru care a fost Scut moştenitor. Astfel instrucţiunile date creştinilor în Noul Testament nu presupun faza intermediară de infantilitate în rândul sfinţilor, ci toţi sunt trataţi ca fii maturi.

Adopţiunea în cultura romană se deosebea de modul în care este concepută în vremea noastră. Astfel noi concepem adopţia în sensul că un copil ce aparţinea altei persoane devine acum copilul celor care îl adoptă. Dar în Noul Testament adopţiunea înseamnă a-i aşeza pe credincioşi în poziţia de fii maturi, cu toate privilegiile şi responsabilităţile ce le incumbă acea poziţie.

Pentru ca cei ce sunt fii ai lui Dumnezeu să-şi dea seama de demnitatea poziţiei ce le-o acordă El, Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt la Rusalii ca să locuiască în ei. Duhul este Cel care creează în noi conştiinţa calităţii de fiu, făcându-i pe sfinţi să i se adreseze lui Dumnezeu cu apelativul de Tată. „Ava, Tată" este un termen intim de adresare, folosit de copii în cadrul familiei, combinând termenii aramaic şi grec ce denotă substantivul „tată". Nici un sclav nu se putea adresa capului familiei cu un asemenea apelativ, deoarece acesta era rezervat în exclusivitate membrilor familiei, exprimând dragostea şi încrederea ce şi-o acordau unii altora. Observaţi cum prezintă versetul acesta Sfânta Treime: Duhul, Fiul şi Tatăl - în ordinea aceasta.

Credinciosul nu mai este rob; el nu se află sub lege. Acum el este fiu al lui Dumnezeu. întrucât Cristos, ca Fiul lui Dumnezeu, este moştenitorul tuturor bogăţiilor lui Dumnezeu, creştinul este şi el moştenitor al lui Dumnezeu prin Cristos (în textul critic găsim doar cuvintele: un moştenitor prin Dumnezeu.)Tot ce are Dumnezeu îi aparţine şi credinciosului, prin credinţă.

În instituţiile rabinice de învăţământ ale Israelului contemporan cursanţilor nu li se permite să citească Cântarea Cântărilor sau Ezechiel 1 până când au împlinit vârsta de patruzeci de ani. Cântarea lui Solomon (cum se numeşte această carte în engleză, n.tr.), este considerată ca având un conţinut sexual prea explicit pentru a putea fi corect înţeles de mintea unor persoane prea tinere iar Ezechiel 1 conţine o descriere a gloriei Dumnezeului inefabil. Talmudul spune că atunci când o anumită persoană sub patruzeci de ani începea să citească Ezechiel 1, din pagina cărţii izbucnea un foc care mistuia acea persoană. Asta ne arată că cineva aflat sub lege nu era considerat un om matur până nu a împlinit patruzeci de ani. (Binecunoscutul bar mitzvah care are loc la vârsta de treisprezece ani îl face pe un băiat evreu doar „fiu al legământului" - acesta fiind de fapt sensul termenului de „bar mitzvah" - el devenind astfel răspunzător de a păzi legea.) Până la vârsta de patruzeci de ani un bărbat ortodox este considerat un minor.

Nu tot aşa stau lucrurile însă cu credincioşii aflaţi sub har. În clipa în care ei sunt mântuiţi, toată moştenirea este pusă la dispoziţia lor, ei fiind trataţi ca fii şi fiice, adulţi şi maturi, întreaga Biblie fiind pusă la dispoziţia lor, ca s-o citească, s-o savureze şi s-o împlinească în viaţa lor. În lumina acestor adevăruri, îndemnul lui Harrison este foarte binevenit:

Copilule mult preaiubit de El: toate lucrurile sunt alte tale, căci aşa îţi spune El la 1Corinteni 3:22,23, ca să te facă să-ţi dai seama ce bogăţii inimaginabil de mari ţi-au fost puse la dispoziţie, dincolo de puterea ta de pricepere sau imaginaţie. Gândeşte-te, de pildă, la univers: al cui este, dacă nu chiar al Lui şi al tău! Prin urmare, trăieşte ca un rege!

Galatenii fuseseră cândva sub robia idolilor. Înainte de convertirea lor, ei fuseseră păgâni, ce se închinau idolilor de lemn şi de piatră - acei dumnezei falşi. Dar iată că acum ei se lăsau supuşi unei noi forme de robie: robia faţă de lege.

Cum puteau ei să-şi scuze purtarea? Ei ajunseseră să-L cunoască pe Dumnezeu sau, dacă nu-L cunoşteau la nivelul unei profunde experienţe cu El, cel puţin ei erau cunoscuţi de El, adică, erau mântuiţi. Cu toate acestea, ei se întorceau acum de la puterea şi bogăţiile Sale (asupra cărora fuseseră făcuţi moştenitori) la lucrurile slabe şi sărace, legate de lege, cum ar fi circumcizia, zilele sfinte şi regulile dietetice. Ei se puneau din nou sub robie faţă de lucrurile care nici nu pot mântui, nici nu le pot edifica viaţa, ci aduc oamenilor numai sărăcie.

Pavel etichetează legea cu toate ceremonialurile drept slabă şi sărăcăcioasă. Legile lui Dumnezeu fuseseră minunate la vremea lor şi la locul lor, dar ele sunt negreşit o piedică atunci când tind să-L înlocuiască pe Domnul Isus. Este o idolatrie să-I întorci spatele lui Cristos, revenind la lege.

Galatenii respectau calendarul iudaic, cu sabaturile sale, sărbătorile şi vremurile sale. Pavel îşi exprimă teama pentru cei ce susţineau că sunt creştini, continuând însă să încerce să obţină bunăvoinţa lui Dumnezeu prin respectarea unor ritualuri legaliste. Chiar oamenii ne-născuţi din nou pot ţine zile speciale şi ani. Unii oameni dobândesc o satisfacţie deosebită când cred că pot face ceva, cu puterile lor proprii, de a câştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu. Dar asta presupune că omul are tărie în el însuşi, şi, prin urmare, nu mai are, în această privinţă nevoie de Mântuitorul.

Dacă Pavel a putut să le scrie în această manieră galatenilor, ce le-ar scrie el atunci celor care îşi spun creştini în vremea noastră, care caută să obţină sfinţenia prin respectarea legii? Oare nu ar osândi el tradiţiile introduse în cadrul creştinismului prin filiera iudaismului - o preoţie ordinată de om, o hirotonire făcută de oameni, apoi toate odăjdiile şi veştmintele preoţeşti, păzirea sabatului, a locurilor sfinte, folosirea lumânărilor, a „apei sfinte", ş.a.m.d.?

Se pare că galatenii uitaseră recunoştinţa ce i-o arătaseră lui Pavel, când le-a vestit prima oară evanghelia. Dar el li se adresează cu apelativul „Fraţi", în pofida eşecurilor lor şi a temerilor nutrite de el cu privire la ei. Pavel fusese iudeu sub lege. Acum, în Cristos, el era eliberat de lege, liber în Cristos. Prin urmare, el spune: „Deveniţi ca mine - izbăviţi de lege şi ne mai trăind sub ea." Galatenii ne-evrei nu fuseseră niciodată sub lege şi nici acum nu se aflau sub lege. Astfel apostolul spune: „Am devenit ca voi. Eu, care am fost un iudeu, acum mă bucur de aceeaşi libertate faţă de lege ce v-a caracterizat din totdeauna pe voi, Neamurilor."

Nu mi-aţi făcut nici o nedreptate. Nu se poate stabili ce a vrut Pavel să spună aici. Poate vrea să spună că nu se simţea personal nedreptăţit de modul în care s-au purtat faţă de el. Faptul că s-au îndepărtat de el, alăturându-se învăţătorilor falşi, nu era atât de mult o lovitură personală, la adresa apostolului, cât împotriva adevărului lui Dumnezeu şi astfel o lovitură împotriva lor înşişi.

Evanghelia a fost mai întâi predicată în neputinţa trupului (au fost avansate mai multe teorii cu privire la „infirmitatea" lui Pavel. Printre acestea se află şi teoria că ar fi fost vorba de vreo boală de ochi, des întâlnită în Orientul Mijlociu. Alţii au sugerat că a fost vorba de malarie, de migrenă, de epilepsie sau alte neputinţe). Dumnezeu adesea se foloseşte de instrumente slabe, dispreţuite şi sărace pentru a realiza lucrarea Sa, pentru ca gloria să fie a Lui, şi nu a omului.

Boala lui Pavel a fost o încercare pentru el şi pentru cei ce-l ascultau. Dar galatenii nu l-au respins din cauza înfăţişării sale fizice sau datorită vreunui impediment al vorbirii. Dimpotrivă, l-au primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, adică ca pe un sol trimis de Dumnezeu şi chiar ca pe Cristos Isus însuşi. Întrucât el îl reprezenta pe Domnul, galatenii l-au primit ca şi cum L-ar fi primit pe Domnul (Matei 10:40). Ei au acceptat mesajul lui Pavel ca pe însuşi cuvântul lui Dumnezeu. Asta ar trebui să fie de învăţăminte pentru toţi creştinii cu privire la felul cum îi tratează pe solii Domnului. Când îi primim cu căldură, îl primim chiar pe Domnul Isus în acelaşi fel (Luca 10:16).

Când au auzit ei prima oară evanghelia, au recunoscut extraordinar de marea binecuvântare pe care a adus-o aceasta inimilor lor. Atât de mare a fost aprecierea lor încât şi-ar fi dat şi ochii din cap pentru Pavel, dacă acest lucru ar fi fost posibil (S-ar putea deduce de aici că „ţepuşul din carnea" lui Pavel ar fi fost o boală de ochi.) Ce s-a întâmplat între timp cu acest sentiment de recunoştinţă? Din nefericire, s-a evaporat ca rouă dimineţii.

Cărui fapt se datorează schimbarea atitudinii lor faţă de Pavel? Doar predica acelaşi mesaj, luptându-se din răsputeri pentru adevărul evangheliei. Dacă asta l-a făcut să devină duşmanul lor, atunci poziţia lor era într-adevăr periculoasă.

Motivele care-i animau pe învăţătorii falşi se deosebeau de ale lui Pavel: ei doreau să-şi facă adepţi, pe când Pavel era interesat de bunăstarea spirituală a galatenilor (Galateni 4:17-20). Învăţătorii falşi erau foarte zeloşi în eforturile lor de a câştiga afecţiunea galatenilor, dat motivele lor erau nesincere.

Ei vor să vă dezlipească de noi. Iudaizatorii doreau să-şi dezlipească pe galateni de apostolul Pavel şi de ceilalţi învăţători. Ei doreau să-şi facă adepţi, căutând să formeze o sectă, în acest sens. Stott ne avertizează în această privinţă: „Când creştinismul este transformat într-o robie faţă de regulamente şi obligaţii, victimele acestei robii devin supuşi orbi ai învăţătorilor lor, întocmai ca în Evul Mediu."

Pavel spune, în realitate: „Nu mă deranjează că alţii se preocupă atâta pentru voi, chiar dacă eu nu sunt în mijlocul vostru, atâta timp cât fac asta din motive curate şi pentru o cauză bună.

Adresându-se galatenilor cu apelativul copilaşi, Pavel vrea să le aducă aminte că el este cel ce i-a adus la Cristos, el, care trece acum din nou prin durerile naşterii din pricina lor, dar nu în privinţa mântuirii lor, ci pentru ca Cristos să ia chip în ei. Transformarea noastră după chipul lui Cristos - iată care este obiectivul deplin urmărit de Dumnezeu în viaţa copiilor Săi! (Efeseni 4:13;Coloseni 1:28).

Versetul acesta ar putea însemna că Pavel era nedumerit cu privire la adevărata stare în care se găseau galatenii. Abaterea lor de la adevăr îi strecurase îndoieli în suflet. Acum el dorea să-şi poată schimba tonul, vorbind despre ei cu certitudine şi convingere. Sau poate că era perplex cu privire la reacţia avută de ei faţă de Scrisoarea sa. De aceea, ar fi preferat să stea de vorbă cu ei în persoană, putând astfel să se exprime mai bine, schimbând tonul vocii sale. Dacă vor fi receptivi la mustrările lui, el va da dovadă de îngăduinţă. Dar dacă se vor semeţi şi răzvrăti, atunci apostolul ar putea adopta o atitudine de asprime. Aşa cum stăteau lucrurile însă, apostolul era perplex, căci nu avea cum să ştie care va fi reacţia lor la mesajul transmis de el.

Întrucât învăţătorii iudei făcuseră atâta caz de Avraam, insistând că credincioşii trebuie să-i urmeze exemplul, tăindu-se împrejur, Pavel se referă acum la aspecte din familia lui Avraam, pentru a demonstra că legalismul înseamnă sclavie şi că nu poate fi amestecat cu harul.

Dumnezeu îi promisese lui Avraam că va avea un fiu, în pofida faptului că atât el, cât şi Sara erau prea înaintaţi în vârstă - omeneşte vorbind - pentru a mai avea copii. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi astfel a fost îndreptăţit (Geneza 15:1-6). La câtva timp după aceea, Sara, tot aşteptând să primească fiul promis, a căzut în descurajare şi astfel i-a propus lui Avraam să aibă un copil de la roaba ei, Agar. Avraam i-a urmat sfatul şi astfel s-a născut Ismael, care nu era moştenitorul promis de Dumnezeu, ci fiul nerăbdării, carnalităţii şi lipsei de încredere a lui Avraam (Geneza 16).

Apoi, pe când Avraam avea o sută de ani, s-a născut Isaac, copilul făgăduinţei. Evident naşterea aceasta a fost miraculoasă, căci a devenit posibilă numai prin puterea măreaţă a lui Dumnezeu (Geneza 21:1-5). Cu prilejul ospăţului tradiţional, marcând înţărcarea lui Isaac, Sara l-a văzut pe Ismael bătându-şi joc de fiul ei. Prin urmare, i-a poruncit lui Avraam să-l alunge pe Ismael împreună cu mama lui din casa lor, spunând: „Fiul acestei roabe nu va fi moştenitor cu fiul meu, adică cu Isaac" (Geneza 21:8-11). Acesta e fondul pe care proiectează acum apostolul argumentarea sa.

Legea din versetul acesta e folosită în două sensuri diferite. Primul se referă la lege ca mijloc de a atinge sfinţenia iar al doilea la cărţile Vechiului Testament privitoare la lege (Geneza la Deuteronom), în special Geneza. Pavel spune: „Spuneţi-mi voi, care doriţi să obţineţi bunăvoinţa lui Dumnezeu prin păzirea legii, n-ascultaţi voi în realitate de mesajul legii?"

Cei doi fii au fost Ismael şi Isaac. Roaba a fost Agar iar femeia liberă a fost Sara. Ismael s-a născut ca urmare a intervenţiei intrigante a lui Avraam. Pe de altă parte, Isaac i-a fost dat lui Avraam prin făgăduinţa lui Dumnezeu.

Istoria aceasta din Vechiului Testament este simbolică, având un sens mult mai profund decât cel aparent. Adevărata semnificaţie a evenimentelor nu este enunţată explicit, ci sub-înţeleasă. Astfel, istoria lui Isaac şi Ismael reprezintă un profund adevăr spiritual, pe care Pavel începe acum să-l explice.

Cele două femei reprezintă două legăminte: Agar legământul legii, şi Sara, legământul harului. Legea a fost dată pe Muntele Sinai. Ciudat este că termenul „Hagar" (în versiunea română: Agar", ri.tr.) înseamnă în limba arabă: „stâncă" iar arabii numesc Muntele Sinai „Stânca"

Legământul dat la Sinai a produs sclavie; astfel Agar, roaba, a fost un tip reprezentativ al legii. Agar reprezintă Ierusalimul, capitala naţiunii ebraice şi centrul israeliţilor nemântuiţi, care mai căutau să capete neprihănirea prin păzirea legii. Aceştia, împreună cu copiii şi urmaşii lor, sunt în robie. A fost o caracterizare usturătoare ca Pavel să-i lege pe israeliţii necredincioşi cu Agar, mai degrabă decât cu Sara, şi cu Ismael, mai degrabă decât cu Isaac.

Capitala celor îndreptăţiţi prin credinţă este Ierusalimul ceresc - mama tuturor credincioşilor, atât evrei, cât şi ne-evrei.

Citatul acesta din Isaia 54:1 este o prezicere, potrivit căreia copiii cetăţii cereşti vor fi mai numeroşi decât cei ai Ierusalimului pământesc. Sara a fost femeia ce fusese de atâta timp stearpă. Agar a fost femeia care are soţ.

În ce fel trebuie să înţelegem triumful final al Sarei sau al Ierusalimului ceresc? Răspunsul este că în ceata copiilor făgăduinţei se află toţi - şi Neamuri, şi iudei - care se apropie de Dumnezeu prin credinţă, fiind mult mai mulţi decât copiii lui Agar, care rămân sub lege.

Adevăraţii credincioşi sunt născuţi nu din voia omului ori din voia cărnii, ci a lui Dumnezeu. Nu descendenţa naturală este cea care contează, ci naşterea divină miraculoasă prin credinţa în Domnul Isus.

Ismael şi-a bătut joc de Isaac şi aşa a fost întotdeauna: cei născuţi din came i-au persecutat pe cei născuţi din Duhul. Gândiţi-vă la suferinţele îndurate de Domnul nostru şi de apostolul Pavel din partea celor ne-mântuiţi. Poate ni s-ar părea o scăpare neînsemnată faptul că Ismael şi-a bătut joc de Isaac, dar Scriptura consemnează această infracţiune iar Pavel vede în ea un principiu ce stă în picioare şi astăzi: vrăjmăşia dintre carne (firea veche) şi Duhul.

Prin urmare, galatenii sunt îndemnaţi să se întoarcă la Scriptură, unde vor găsi verdictul. Legea şi harul nu pot fi amestecate; este cu neputinţă să moşteneşti binecuvântările lui Dumnezeu pe baza meritelor omeneşti sau ale eforturilor firii.

Cei ce şi-au pus încrederea în Cristos nu au nici o legătură cu legea, ca mijloc de obţinere a bunăvoinţei divine. Ei sunt copii ai femeii libere, urmând condiţia socială a mamei lor.

Ultimul verset din capitolul 4 descrie poziţia credinciosului: el este liber! Primul verset din capitolul 5 se referă la practica creştinului: el trebuie să trăiască ca un om liber! Aici avem o foarte elocventă ilustrare a deosebirii dintre lege şi har. Legea ar spune: „Dacă vă veţi dobândi libertatea, veţi fi liberi." Dar harul spune: „Aţi fost eliberaţi, cu preţul extraordinar de mare al morţii lui Cristos. În semn de recunoştinţă faţă de El, trebuie să rămâneţi deci tari în libertatea cu care v-a eliberat Cristos şi să nu vă supuneţi iarăşi sub jugul robiei." Legea porunceşte, dar nu-ţi dă şi puterea de a duce la îndeplinire porunca. Harul asigură ceea ce cere legea, învrednicindu-l apoi pe om să trăiască o viaţă pe măsura poziţiei pe care o ocupă, prin puterea Duhului Sfânt, răsplătindu-l pentru că face acest lucru.

După cum s-a exprimat C. H. Mackintosh: „Legea cere tărie de la cel total lipsit de tărie, blestemându-l dacă nu face dovada acestei tării. Evanghelia dă tărie celui care nu are nici o tărie, binecuvântându-l atunci când o manifestă."

„Aleargă, Ioane, şi trăieşte!" - porunceşte legea. Dar apoi nu-mi dă nici picioare, nici mâini. Cu mult mai bună este vestea pe care mi-o aduce evanghelia, căci mă şi înaripează, când mă îndeamnă să zbor!

Legalismul anulează orice valoare pe care ar putea-o avea Cristos pentru noi. Iudaizatorii insistau asupra necesităţii credincioşilor dintre Neamuri de a fi circumcişi, dacă vor să fie mântuiţi. Dar Pavel, vorbind cu autoritatea sa de apostol, insistă că dependenţa de circumcizie ar însemna a-L face pe Cristos să nu le folosească la nimic, cum arată şi Jack Hunter:

În situaţia galatenilor, circumcizia nu era o operaţie chirurgicală, nici o simplă împlinire a unui ritual religios, ci reprezenta un sistem de mântuire prin săvârşirea de fapte bune. El proclama o evanghelie a eforturilor omeneşti, fără harul divin. Era înlocuirea harului cu legea sau a lui Cristos cu Moise. Căci a adăuga la Cristos însemna a lua din Cristos. Cristos suplimentat însemna Cristos înlocuit. Cristos este singurul Mântuitor - unic şi exclusiv. Circumcizia însemna excizie de la Cristos.

Legalismul le cerea oamenilor să împlinească toată legea. Oamenii aflaţi sub lege nu-şi pot permite să accepte doar poruncile uşor de îndeplinit, respingându-le pe cele dificile. Dacă cineva se străduieşte să-I fie plăcut lui Dumnezeu prin circumcizie, atunci are obligaţia de a împlini toată legea. Astfel fie cineva se află cu totul sub lege, fie nu este deloc sub lege. Evident, dacă este cu totul sub lege, Cristos nu este de nici un folos pentru el. Domnul Isus este nu numai Mântuitorul complet, ci şi Mântuitorul exclusiv. Pavel nu se referă în acest verset la unii care vor fi fost circumcişi în trecut, ci doar la cei ce ar putea să se supună acestui ritual în viitor, din dorinţa de a se bucura de o îndreptăţire mai completă. El se adresează doar celor care susţineau că pentru a putea fi acceptat de Dumnezeu, cineva trebuie să păzească legea.

Legalismul înseamnă abandonarea lui Cristos ca singura nădejde a neprihănirii. Versetul acesta a trezit vii dezbateri şi s-au oferit o sumedenie de interpretări, care se pot împărţi, în general, în trei categorii, după cum urmează:

1. Mulţi susţin că Pavel ar afirma aici că este posibil ca cineva să fie mântuit cu adevărat, dar după aceea să cadă în păcat şi, prin urmare, să cadă din har, fiind pierdut pe veci. Această doctrină a ajuns să fie cunoscută sub denumirea de „căderea din har".

Noi credem însă că o atare interpretare nu poate sta în picioare, din două motive principale: mai întâi, versetul acesta nu descrie persoanele mântuite care cad în păcat. În realitate, nici nu se pomeneşte deloc despre căderea în păcat. Mai degrabă, versetul se referă la cei care trăiesc o viaţă morală, respectabilă şi dreaptă, sperând că vor fi mântuiţi prin aceasta. Astfel pasajul are efectul de bumerang asupra celor care susţin teoria căderii din har. Aceştia propagă învăţătura potrivit căreia un creştin trebuie să ţină legea, să trăiască o viaţă desăvârşită şi să se abţină de la păcătuire, pentru a putea rămâne mântuit. Dar Scriptura arată răspicat că cei ce caută să fie îndreptăţiţi prin faptele legii sau prin eforturi proprii sunt cei care au căzut din har.

În al doilea rând, interpretarea aceasta contrazice mărturia consecventă şi uniformă a Noului Testament, potrivit căreia adevăratul credincios în Domnul Isus Cristos este mântuit pe vecie, că nici o oaie a lui Cristos nu va pieri şi că mântuirea depinde întru totul de lucrarea isprăvită a Mântuitorului, şi nu de jalnicele eforturi ale omului (Ioan 3:16,36;5:24;6:47;10:28).

2. O a doua interpretare a versetului 4 din capitolul 5 este că acesta s-ar referi la cei ce au fost iniţial mântuiţi prin credinţa în Domnul Isus, dar care după aceea s-au aşezat pe ei înşişi din nou sub lege, pentru a-şi păstra în continuare mântuirea sau pentru a atinge sfinţenia. Cu alte cuvinte, ei au fost mântuiţi prin har, dar acum caută să se păstreze mântuiţi prin lege. În cazul acesta, a cădea din har înseamnă, după cum se exprimă Philip Mauro: „a se întoarce de la calea lui Dumnezeu, prin care El îşi desăvârşeşte sfinţii prin lucrarea Duhului în ei, şi a căuta să realizeze acea lucrare prin împlinirea unor ritualuri şi ceremonii externe, pe care le pot împlini atât oamenii fireşti, cât şi sfinţii lui Dumnezeu."

Această concepţie este ne-biblică, mai întâi pentru că versetul în cauză nu-i descrie pe creştinii care caută sfinţenia sau sfinţirea, ci mai degrabă pe cei ne-mântuiţi, care caută îndreptăţirea prin păzirea legii. Observaţi ordinea cuvintelor: Voi, care căutaţi să fiţi îndreptăţiţi prin lege.

Şi în al doilea rând, această explicare a versetului presupune posibilitatea ca cei mântuiţi să poate fi ulterior despărţiţi de Cristos. Or, această opinie este contrară concepţiilor corecte cu privire la harul lui Dumnezeu.

3. A treia interpretare este că Pavel s-ar referi aici la oameni care ar declara că sunt creştini, nefiind în realitate mântuiţi. Că aceşti oameni caută să fie îndreptăţiţi prin păzirea legii. Or apostolul le spune că nu pot avea doi mântuitori, ci că trebuie să aleagă între Cristos şi lege. Dacă vor alege legea, atunci vor fi despărţiţi de Cristos, ca singura lor nădejde posibilă de neprihănire; în cazul acesta ei au căzut din har. Hogg şi Vine exprimă foarte clar acest adevăr:

”Cristos trebuie să fie ori totul, ori nimic pentru om. Domnul nu acceptă nici o încredere împărţită, nici o loialitate înjumătăţită. Omul care este îndreptăţit prin harul Domnului Isus Cristos este un creştin; omul care caută să fie îndreptăţit prin faptele legii nu este.”

Apostolul arată că nădejdea credinciosului adevărat se deosebeşte foarte mult de aceea a legalistului. Creştinul aşteaptă nădejdea neprihănirii. El îşi pune nădejdea în acel timp când Domnul va veni, când va primi trupul slăvit şi când nu va mai păcătui. Observaţi că nu se spune că creştinul nădăjduieşte în neprihănire, întrucât deja el are o poziţie neprihănită înaintea lui Dumnezeu, prin Domnul Isus Cristos (2Corinteni 5:21). Dar el aşteaptă clipa când va fi deplin neprihănit în el însuşi. El nu speră să realizeze acest lucru prin vreun lucru pe care-l poate face el însuşi, ci mai degrabă prin Duhul şi prin credinţă. Duhul Sfânt va face toate acestea iar credinciosul va privi doar la Dumnezeu, prin credinţă aşteptând ca El să le îndeplinească în viaţa lui. Pe de altă parte, legalistul speră să dobândească neprihănirea prin propriile sale fapte, prin păzirea legii sau prin îndeplinirea unor ritualuri religioase. Este însă o nădejde deşartă, pentru că neprihănirea nu se poate dobândi în acest fel.

Observaţi că Pavel foloseşte pronumele noi în acest verset, referindu-se la adevăraţii creştini, pe când în versetul 4 el a folosit pronumele „voi", referindu-se la cei ce caută îndreptăţirea prin lege.

Legalismul nu ajută la nimic. În cel priveşte pe cel ce este în Cristos Isus (adică cel ce este creştin), circumcizia nu-l face cu nimic mai bun, după cum necircumcizia nu-l face mai rău. Ceea ce caută Dumnezeu în credincios este credinţa care lucrează prin dragoste. Credinţa este

totala bizuire pe Dumnezeu. Credinţa nu stă cu mâinile în sân, ci se manifestă prin slujirea plină de abnegaţie pentru Dumnezeu şi pentru om. Motivaţia care stă la baza unei asemenea slujiri este dragostea. Astfel, credinţa lucrează prin dragoste, fiind îmboldită de dragoste, nu de lege. Este un adevăr întâlnit de multe ori în Scriptură - că pe Dumnezeu nu-L interesează ritualurile, ci realitatea unei vieţi trăite cu evlavie.

Legalismul este neascultare de adevăr. Galatenii porniseră bine în viaţa creştină, dar cineva le-a tăiat calea, împiedicându-i. Desigur, este vorba de iudaizatori, de legalişti, de aceşti apostoli falşi. Acceptând învăţăturile lor eronate, sfinţii s-au făcut vinovaţi de neascultare faţă de adevărul lui Dumnezeu.

Legalismul nu este o învăţătură divină. Înduplecarea înseamnă în acest context crezul sau doctrina. Cel care vă cheamă se referă la Dumnezeu. Astfel crezul potrivit căruia circumcizia şi păzirea legii ar trebui adăugate la credinţa în Cristos nu vine de la Dumnezeu, ci de la diavolul.

Legalismul nu face altceva decât să conducă la şi mai mult rău. Aluatul în Scriptură este un simbol permanent al răului. Aici se referă la doctrina rea a iudaizatorilor. Tendinţa naturală a aluatului sau drojdiei de a afecta toată făina cu care vine în contact este folosită aici pentru a arăta că puţină învăţătură greşită va conduce, în mod inevitabil, la şi mai multă rătăcire. Răul nu stă niciodată pe loc, pentru că în permanenţă trebuie să-şi apere minciunile cu altele noi. Legalismul este ca usturoiul: efectul său este foarte puternic. Nici o fărâmă nu poate fi considerată „doar puţin". Dacă o mână de oameni din biserică susţin o învăţătură falsă, ei vor face şi mai mulţi adepţi, dacă nu vor întâmpina o acţiune aspră de combatere.

Legalismul aduce judecată asupra celor care îl propagă. Pavel era încrezător că galatenii vor respinge învăţăturile false. Încrederea lui era în Domnul, care ar putea însemna că Domnul i-a dat lui Pavel asigurări în această privinţă. Sau, cunoscându-L pe Domnul atât de bine, el era sigur că Marele Păstor avea să readucă în staul oiţele rătăcite, poate chiar prin Scrisoarea pe care Pavel tocmai le-o scria.

Cât priveşte pe învăţătorii falşi, ei aveau să fie pedepsiţi de Dumnezeu. Este un lucru grav să fii pedepsit de Dumnezeu. Este lucru grav să propagi o învăţătură greşită, prin care să ruinezi o biserică (1Corinteni 3:17). Este însă şi mai grav să-i înveţi pe oameni că beţia este permisă, decât să fii tu însuţi beţiv, întrucât învăţătorul fals va face o mulţime de adepţi ca el.

Legalismul anulează poticnirea crucii. Pavel răspunde acum acestei acuzaţii absurde, potrivit căreia el însuşi ar fi predicat, uneori, despre necesitatea circumciziei. El continuă să sufere prigoane din partea iudeilor. Aceste prigoane ar înceta însă ca prin minune, dacă el ar consimţi să predice circumcizia, pentru că asta ar însemna că a renunţat la predicarea crucii. Crucea este o pricină de poticnire pentru om, ofensându-l şi făcându-l să se poticnească, deoarece îi spune că nu poate face nimic pentru a dobândi singur neprihănirea. Ea nu acordă nici un loc firii vechi şi eforturilor ei, ci pune capăt faptelor omului. Dacă Pavel ar începe să predice mântuirea prin fapte, susţinând necesitatea circumciziei, atunci ar însemna că dă la o parte întreg sensul crucii.

Dorinţa apostolului este ca cei ce-i tulburau pe galateni să se taie pe ei înşişi - ea putând fi interpretată textual, în sensul că el dorea ca ei să se castreze. Ei erau atât de zeloşi în a mânui cuţitul pentru a-i tăia pe alţii împrejur. Ce-ar fi dacă cuţitul ar face acum din ei înşişi eunuci! Probabil este preferabil să interpretăm la figurat aceste cuvinte. Cu alte cuvinte, Pavel doreşte ca învăţătorii falşi să fie tăiaţi, sau îndepărtaţi, cu totul de galateni.

Evangheliei harului i s-au adus întotdeauna acuzaţii că le-ar permite oamenilor să trăiască cum vor. Oamenii spun: „Dacă mântuirea este în exclusivitate prin credinţă, atunci nu mai există nici un control asupra conduitei persoanei respective în urma mântuirii." Dar apostolul se grăbeşte să precizeze că libertatea creştină nu înseamnă libertinism sau mână liberă să păcătuim. Norma după care se călăuzeşte credinciosul este viaţa Domnului Isus iar dragostea lui Cristos îl constrânge să urască păcatul şi să iubească sfinţenia.

Poate că era foarte necesar ca Pavel să-şi avertizeze cititorii împotriva libertinismului, în acest punct. Când oamenii s-au aflat sub jugul legii atâta amar de timp, primind dintr-odată libertatea, există întotdeauna pericolul de a trece de la o formă extremă de robie la una de totală nepăsare. Echilibrul corect este acea libertate care se află între lege şi libertinism. Creştinul este liber faţă de lege, dar nu fărădelege.

Libertatea creştină nu permite păcatul, ci mai degrabă îl încurajează pe creştin să slujească din dragoste.

Dragostea este văzută ca motivaţia tuturor manifestărilor comportamentului creştin, pe când sub lege motivaţia era teama de pedeapsă. Findlay spune: „Robii iubirii sunt adevăraţii oameni liberi."

Libertatea creştinului este în Cristos Isus (Galateni 2:4) şi asta exclude orice gând posibil că ar putea include şi libertatea de a păcătui. Nu avem voie niciodată să transformăm libertatea de care ne bucurăm într-o bază de plecare a unor operaţiuni desfăşurate în folosul firii vechi. După cum o armată invadatoare va căuta să cucerească un cap de pod, folosindu-l ca bază de operaţiuni pentru alte cuceriri, tot aşa şi firea veche va utiliza numai puţintică libertate pentru a-şi extinde teritoriul. O manifestare justă a libertăţii noastre este aceasta: „Faceţi-vă obiceiul să vă fiţi unii altora robi." Cum spune şi A. T. Pierson:

„Adevărata libertate se găseşte doar în ascultarea de constrângerile îndreptăţite. Un râu are libertatea de a curge doar în limitele impuse de malurile sale, căci fără acestea s-ar dispersa, devenind o mlaştină de apă stătătoare, urât mirositoare. Planetele, dacă nu ar fi controlate de legi precise, şi-ar aduce propria lor distrugere şi aceea a universului. Aceeaşi lege care ne îngrădeşte pe noi, ţinându-ne în staul, îi îngrădeşte pe alţii, ţinându-i afară. Constrângerile care impun reguli libertăţii noastre îi asigură, în acelaşi timp, continuitatea şi protecţia ei. Nu controlul, ci controlul necesar, şi ascultarea noastră benevolă de acest control, ne fac oameni liberi.”

La început, se pare ciudat că Pavel introduce aici legea, după ce pe tot parcursul epistolei a subliniat că credincioşii nu se află sub ea. El nu-şi îndeamnă cititorii să revină la lege, ci arată că ceea ce cerea legea, dar nu putea produce, este tocmai ceea ce decurge din exercitarea libertăţii creştine.

Legalismul conduce numai la certuri, aşa cum s-a întâmplat şi în Galatia. Ce ciudat să vedem aici oameni care doreau să se întoarcă sub lege! Legea le cere însă să-şi iubească semenii. Dar în realitate s-a întâmplat tocmai pe dos, ei angajându-se în ciorovăieli şi sfâşiindu-se unii pe

alţii. Această comportare izvorăşte din firea veche, căreia legea îi dă teren de afirmare şi de pe baza căreia acţionează.

Credinciosul trebuie să umble în Duhul, nu în firea veche. A umbla în (sau prin) Duhul înseamnă a-L lăsa să-Şi facă voia în viaţa noastră. Înseamnă a rămâne în părtăşie cu El. A lua decizii în lumina sfinţeniei Lui. Înseamnă a fi preocupat cu Cristos, întrucât lucrarea Duhului este de a-l angaja pe credincios, făcându-l să se preocupe cu Domnul Isus. Când umblăm în Duhul astfel, firea veche sau viaţa eului este tratată ca şi când ar fi moartă. Noi nu ne putem preocupa în acelaşi timp şi cu Cristos, şi cu păcatul, cum spune Scofield:

„Problema vieţii creştine se bazează pe faptul că atâta timp cât creştinul trăieşte în lumea aceasta el este, ca să spunem aşa, alcătuit din doi pomi: pomul vechi al firii şi pomul nou, al naturii divine, sădit de naşterea din nou. Problema constă în a şti cum să menţii pomul vechi în stare de nerodnicie, făcând, în schimb, pomul nou să ducă roade îmbelşugate. Problema este rezolvată prin umblarea în Duhul.”

Versetul acesta şi cele următoare arată că firea veche este încă prezentă în creştin, ideea eradicării naturii păcătoase din creştin fiind astfel infirmată.

Duhul şi firea veche sunt într-un permanent conflict. Dumnezeu ar fi putut elimina din credincioşi firea lor veche, la convertirea lor, dar El nu a găsit cu cale să procedeze aşa. De ce? Pentru că a dorit să le amintească în permanenţă de slăbiciunea lor şi să-i ţină mereu într-o stare de bizuire pe Cristos, Preotul şi Avocatul lor; şi să-i facă să-L laude neîncetat pe Cel care a mântuit nişte bieţi viermi ca ei. În loc să elimine natura veche, Dumnezeu ne-a dat Duhul lui Sfânt, care să locuiască în noi. Duhul lui Dumnezeu şi firea noastră veche sunt în război permanent şi vor continua să rămână în această stare de război, până când vom fi duşi acasă. Partea credinciosului în acest conflict este de a ceda în faţa Duhului, de a I se preda.

Cei ce sunt călăuziţi de Duhul nu sunt sub lege. Versetul acesta ar putea fi înţeles în două feluri: mai întâi, în sensul că sintagma: călăuziţi de Duhul îi descrie pe toţi creştinii. Prin urmare, nici un creştin nu se află sub lege, şi nu se bizuie pe propriile sale eforturi.

Duhul este Cel care se împotriveşte impulsurilor rele din lăuntrul lor, nu ei înşişi. De asemenea, a fi călăuzit de Duhul înseamnă a fi ridicat deasupra firii vechi, preocupându-te cu Domnul. Când cineva este astfel preocupat, el nu se mai gândeşte la lege sau la firea veche. Duhul lui Dumnezeu nu-i călăuzeşte pe oameni să considere legea un mijloc de îndreptăţire, ci le îndreaptă privirile spre Cristos Cel înviat, ca singurul temei de acceptare înaintea lui Dumnezeu.

Am arătat deja că legea apelează la energia firii vechi. Ce fel de fapte produce natura omenească căzută? Nu este deloc greu să identificăm faptele firii vechi, căci acestea sunt evidente pentru toţi.

Adulterul (textul critic omite cuvântul adulter. Curvie (porneia în greacă) este tradus adesea prin imoralitate sexuală, în care este inclus adulterul. Este improbabil însă ca Pavel să fi omis să menţioneze acest păcat atât de răspândit de infidelitate în căsnicie, din catalogul viciilor firii vechi.) este infidelitatea în relaţia căsniciei.

Desfrânarea este întreţinerea de relaţii sexuale nelegitime.

Necurăţia este decăderea morală, senzualitatea.

Destrăbălarea este conduita nerușinată din care lipseşte stăpânirea de sine.

Idolatria nu este doar închinarea la idoli, ci şi imoralitatea ce însoţeşte această închinare în faţa demonilor.

Vrăjitoriile se referă la artele magice, termenul din greacă fiind înrudit cu drogurile (pharmakeia). întrucât vrăjitoria presupunea folosirea drogurilor, termenul a ajuns să însemne întreţinerea de raporturi cu duhuri rele sau rostirea unor incantaţii magice. Aici ar putea fi incluse şi superstiţiile sau „ghinionul" şi toate celelalte de acest fel.

Vrăjmăşiile înseamnă sentimentele de ură şi răutate faţă de alte persoane.

Certurile sunt discordiile, ciorovăielile, neînţelegerile.

Geloziile se referă la absenţa încrederii, la suspiciuni.

Mânia se referă la izbucnirile sau accesele de mânie şi supărare.

Ambiţiile egoiste sunt strădaniile egoiste de a fi „numărul unu", chiar în detrimentul altora.

Disensiunile sunt dezbinările provocate de dezacorduri.

Ereziile sunt sectele create de oameni tari la cerbice.

Invidia este nemulţumirea manifestată faţă de succesul sau prosperitatea altora.

Uciderile (textul critic omite termenul ucideri (phonoi). Întrucât acest cuvânt seamănă atât de mult cu cel anterior (phthonoi, „invidie"), era foarte uşor să se omită în procesul copierii manuscriselor) se referă la omorârea nelegitimă a altora.

Beţia se referă la starea de ebrietate cauzată de consumul băuturilor alcoolice.

Petrecerile dezmăţate sunt adunările zgomotoase pentru a se distra, însoţite de beţie.

Pavel îşi avertizează cititorii, cum le-a mai spus deja, că cei ce practică asemenea lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Pasajul acesta nu ne învaţă că un beţiv nu poate fi mântuit, ci ne spune că cei a căror viaţă este caracterizată de toate lucrurile care alcătuiesc lista

faptelor firii vechi nu sunt mântuiţi.

Cum se face că Pavel le scrie în această manieră bisericilor alcătuite din creştini? Motivul este că nu toţi cei ce afirmă că sunt mântuiţi sunt copii adevăraţi ai lui Dumnezeu. Astfel, pretutindeni în Noul Testament Duhul Sfânt adesea însoţeşte prezentarea unor minunate adevăruri spirituale de cele mai solemne avertismente la adresa celor care rostesc numele lui Cristos.

Este semnificativ faptul că apostolul face distincţie între faptele firii vechi şi roadă Duhului. Faptele sunt produse de energia omului. Roadă creşte în măsura în care ramura rămâne ataşată de viţă (Ioan 15:5). Este aceeaşi deosebire dintre o fabrică şi o grădină. Observaţi că roadă este la singular, nu la plural. Duhul Sfânt produce un singur fel de roadă, adică transformarea după chipul lui Cristos. Toate virtuţile enumerate acum descriu viaţa copilului lui Dumnezeu. Dr. C. I. Scofield a subliniat că fiecare dintre ele este străină pe solul inimii omeneşti.

Dragostea este exact ceea ce este Dumnezeu şi ceea ce trebuie să fim şi noi. Este minunat descrisă la 1Corinteni 13, fiind enunţată în toată plinătatea pe crucea Calvarului.

Bucuria este mulţumirea şi satisfacţia faţă de Dumnezeu şi felul în care se poartă cu noi. Cristos a etalat-o la Ioan 4:34.

Pacea ar putea cuprinde şi pacea lui Dumnezeu, şi relaţiile de armonie dintre creştini. În ce priveşte pacea în viaţa Răscumpărătorului, vezi Luca 8:22-25.

Îndelunga răbdare este răbdarea în suferinţe, în momente agasante şi în prigoane. Exemplul suprem îl găsim la Luca 23:34.

Bunătatea este blândeţea şi gingăşia arătată faţă de alţii, poate cel mai bine exemplificată în atitudinea Domnului faţă de copii (Marcu 10:14).

Facerea de bine este bunătatea arătată altora, concretizată prin fapte de bunătate. Pentru a vedea facerea de bine în acţiune, nu trebuie decât să citim Luca 10:30-35.

Credincioşia ar putea însemna încrederea în Dumnezeu, încrederea în fraţii şi surorile noastre de credinţă, fidelitatea sau probitatea. Probabil că probitatea este sensul cel mai exact avut în vedere aici.

Blândeţea este ocuparea locului smerit, aşa cum a procedat Isus când a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13:1-17).

Stăpânirea de sine înseamnă literalmente să te abţii, să te stăpâneşti, mai cu seamă în privinţa sexualităţii. Viaţa noastră trebuie să fie disciplinată. Poftele, patimile, apetiturile şi nervii trebuiesc toate stăpânite. Apoi trebuie să practicăm moderaţia, după cum arată şi Samuel Chadwick:

„În engleza lapidară a cotidianelor engleze pasajul acesta sună cam aşa: roadă Duhului este o dispoziţie plină de afecţiune şi dragoste; un duh radiind de bucurie şi un temperament voios; o minte liniştită şi o comportare aşezată; o răbdare îngăduitoare în împrejurări stresante şi în prezenţa unor oameni provocatori; o pătrundere interioară plină de compasiune şi o atitudine săritoare, dar plină de tact; o judecată generoasă şi un spirit cuprinzător de caritate; loialitate şi probitate în toate împrejurările; smerenie care se uită pe sine în bucuria altora; în toate lucrurile o atitudine de auto-control şi stăpânire de sine, care este semnul distinctiv suprem al desăvârşirii. Ce izbitoare este această imagine în raport cu 1Corinteni 13!”

Pavel încheie lista cu comentariul criptic: „împotriva unor astfel de lucruri nu este lege." Desigur că, nu este! Căci aceste virtuţi îi sunt plăcute lui Dumnezeu, benefice pentru alţii şi bune pentru noi înşine.

Dar cum se produce această roadă? Prin eforturile omului? Nicidecum! Ci este produsă în măsura în care creştinii trăiesc în părtaşie cu Domnul, în măsura în care au privirile aţintite asupra Mântuitorului, privindu-l cu adoraţie şi ascultându-L în viaţa de zi cu zi. Duhul Sfânt produce acest miracol minunat. El îi transformă după chipul lui Cristos, iar ei devin ca El aţintindu-şi privirile asupra Lui (2Corinteni 3:18). După cum mlădiţa îşi trage toată seva, toate substanţele nutritive de care are nevoie pentru ca să trăiască din viţă, tot aşa şi credinciosul în Cristos îşi extrage tăria din Adevărata Viţă, fiind astfel învrednicit să trăiască o viaţă rodnică pentru Dumnezeu.

Cei care sunt ai lui Cristos Isus şi-au răstignit firea păcătoasă. Timpul gramatical al verbului din această propoziţie (uzanţele limbii engleze cer ca aoristul estaurosan să fie tradus ca perfectul compus, dar aoristul indicativ subliniază fapta, nu rezultatele durabile) indică ceva care s-a petrecut cu siguranţă în trecut. De fapt s-a petrecut la convertirea lor. Când ne-am pocăit, într-o privinţă, am ţintuit pe cruce vechea natură rea şi coruptă, cu toate afecţiunile şi poftele ei. Am luat atunci hotărârea că nu vom mai trăi pentru a face pe placul naturii noastre decăzute, că nu o vom mai lăsa să ne domine. Desigur, această decizie trebuie reînnoită în permanenţă, în viaţa noastră. încontinuu trebuie să dăm la moarte firea noastră veche.

„Dacă" din acest verset are sensul de „întrucât". Cu alte cuvinte, întrucât avem viaţă veşnică prin lucrarea Duhului Sfânt din noi, să trăim în practică viaţa cea nouă, prin puterea aceluiaşi Duh. Legea nu ar putea să ne dea niciodată viaţă, şi niciodată nu a fost rânduită să fie principiul de viaţă al creştinului.

În versetul acesta trei sunt atitudinile de care trebuie să ne ferim:

1. Slava deşartă - Să nu umblăm după slava deşartă, sau să nu avem o opinie falsă ori deşartă despre noi înşine. Dumnezeu nu vrea ca creştinii să se laude sau să se îngâmfe, căci asta nu-i stă bine unui păcătos mântuit prin har. Oamenii care trăiesc sub lege adesea se laudă şi se mândresc cu realizările lor palide, dispreţuindu-i pe cei ce nu sunt pe măsura normelor stabilite de ei. Tot aşa şi creştinii legalişti adesea îi vor privi cu dispreţ pe alţi creştini care nu au aceleaşi liste cu lucrurile îngăduite şi neîngăduite, prin urmare, condamnându-i.

2. Provocare - provocându-ne unii pe alţii. Este o tăgăduire a vieţii pline de Duhul să-i provoci sau să-i întărâţi pe alţii să se conformeze propriilor tale puncte de vedere. Asta pentru că niciodată nu putem şti problemele şi ispitele cu care este confruntată inima cuiva, dacă nu

ne-am aflat în poziţia sa.

3. Invidia - invidiindu-ne unii pe alţii. Invidia este în mod concret păcatul de a dori un lucru ce aparţine altuia, un folos necuvenit, un lucru pentru care nu suntem îndreptăţiţi. Invidia este resentimentul avut faţă de succesul superior al altei persoane, talentele, averile sau frumuseţea acelei persoane. Cei mai puţin talentaţi sau dominaţi de un caracter slab vor fi ispitiţi să-i invidieze pe cei ce par a fi mai pricepuţi în păzirea legii. Toate aceste atribute sunt însă străine harului. Un credincios adevărat ar trebui să-i stimeze pe alţii mai presus decât se stimează pe sine. Cei ce păzesc legea sunt însă dornici după slava deşartă. Dar cei ce posedă un caracter mare slujesc, de cele mai multe ori nebăgaţi în seamă, trudind în tăcere şi seninătate.

Avem aici o minunată reţetă despre modul în care ar trebui tratat un credincios ce a păcătuit de către alţi creştini. Desigur, este o reţetă ce contrastează puternic cu legea, care îi supunea imediat la judecată pe cei ce se făceau vinovaţi de vreo infracţiune.

A fi prins în vreo greşeală se referă la cel ce a comis un act de păcat, mai degrabă decât la cel ce păcătuieşte în mod obişnuit. O atare persoană trebuie tratată de creştini duhovniceşti, întrucât un creştin carnal - printr-o atitudine rece şi inflexibilă - ar putea face mai mult rău decât bine. În acest caz, cel ce a greşit nu va fi dispus să primească mustrarea din partea celui ce este el însuşi în afara părtăşiei cu Domnul.

Versetul acesta ridică o întrebare interesantă. Dacă un creştin este cu adevărat duhovnicesc, va recunoaşte el acest lucru? Oare nu sunt oamenii spirituali cei mai conştienţi de scădinţele lor? Atunci cine s-ar mai angaja în lucrarea de refacere a unui frate ce a căzut într-o greşeală, dacă această lucrare l-ar marca drept un frate duhovnicesc? Oare nu ar trăda aceasta o anumită lipsă de modestie? Răspunsul este următorul; Un om cu adevărat duhovnicesc nu se va lăuda niciodată cu starea lui, ci va avea inima plină de tandreţe a unui păstor, dorind să-l refacă pe cel ce a greşit. O atare persoană nu va acţiona dintr-un spirit de mândrie sau superioritate, ci cu duhul blândeţii, amintindu-şi că şi el ar putea fi ispitit.

Sarcinile se referă la eşecurile, ispitele, încercările şi necazurile prin care trecem. În loc să stăm deoparte şi să criticăm, mai bine am pune umărul, ajutându-l pe fratele aflat la strâmtoare, cu tot ce ne va sta în putinţă.

Legea lui Cristos cuprinde toate poruncile Domnului Isus adresate copiilor Săi în Noul Testament, ele putând fi rezumate prin porunca: „să vă iubiţi unii pe alţii" (Ioan 13:34;15:12). Noi împlinim această poruncă atunci când ne purtăm unii altora sarcinile. Legea lui Cristos se deosebeşte de cea a lui Moise. Legea lui Moise promitea viaţă în schimbul ascultării, dar nu te învrednicea să poţi asculta şi singura încurajare de a asculta de lege era frica de pedeapsă. Pe de altă parte, legea lui Cristos cuprinde îndrumări izvorâte din dragoste către unii care au deja viaţă. Credincioşii sunt învredniciţi să-i împlinească preceptele prin puterea Duhului Sfânt, acţiunile lor fiind motivate de dragostea lor pentru Cristos.

Cu toţii suntem făcuţi din aceeaşi ţărână. Când vedem că un frate păcătuieşte, să nu uităm că tot atât de uşor ar fi fost ca noi înşine să fim în locul lui. Este o amăgire din partea unui creştin să aibă un complex de superioritate. Cu siguranţă niciodată nu ar trebui să ne gândim că ne demitem dacă purtăm sarcinile altora.

Acesta pare să fie un semnal de alarmă, ca să nu ne facem obiceiul de a ne compara cu alţii şi a constata că avem motive de satisfacţie. Apostolul scoate în evidenţă faptul că vom fi examinaţi fiecare în parte, şi nu în comparaţie cu alţii, la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Prin urmare, să luăm seama la noi înşine, pentru ca să ne bucurăm de lucrarea noastră, mai degrabă decât de eşecurile altora.

În versetul 2, Pavel ne învaţă că trebuie să împărtăşim necazurile, întristările şi suferinţele altora, problemele prin care trec în această viaţă. Gândul care se desprinde din versetul 5 este că fiecare din noi va trebui să-şi poarte propria sa povară de responsabilitate la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Credincioşii răspund de întreţinerea învăţătorilor lor creştini, A face parte din toate bunurile materiale înseamnă a împărţi cu ei lucrurile materiale ale vieţii şi de a-i susţine în rugăciune şi în interesul manifestat pentru lucrarea lor.

Deşi alţii poate nu vor observa când îi neglijăm pe slujitorii lui Dumnezeu, El va observa şi va da şi răsplata, după măsură. Vom culege ceea ce semănăm şi vom culege mai mult decât am semănat. Când un agricultor seamănă grâu, va culege grâu de treizeci de ori, de şaizeci de ori sau de o sută de ori cantitatea însămânţată. Scofield arată că „Duhul nu se adresează aici păcătoşilor cu privire la păcatele lor, ci la sfinţi, cu privire la meschinăria lor."

Desigur, în sens mai larg, este adevărat că „cei ce ară fărădelegea şi seamănă nelegiuirea îi seceră roadele" (Iov 4:8) iar cei ce „seamănă vânt vor secera furtună" (Osea 8:7). Istoricul J. A. Froude spunea: „Istoria se repetă în privinţa unei singure învăţăminte şi anume că lumea e clădită pe temelii morale şi că, în ultimă instanţă, celor buni le merge bine, dar, tot în ultimă instanţă, de cei răi va fi rău."

Deşi, în general, e adevărat că secerăm ceea ce am semănat, trebuie observat că această prevenire urmează îndemnului la dărnicia creştină. Privind lucrurile în această perspectivă, vedem că semănarea pentru fire înseamnă a-ţi cheltui banii doar pentru tine însuţi, pentru confortul tău şi pentru plăcerile tale. Dar semănarea pentru Duhul înseamnă a-ţi folosi banii pentru propăşirea intereselor lui Dumnezeu.

Cei ce seamănă pentru fire seceră o recoltă de dezamăgire şi pierdere, aici pe pământ, întrucât, pe măsură ce înaintează în vârstă, constată că firea veche sau carnea pentru care au trăit, împlinindu-i poftele, se degradează tot mai mult, apropiindu-se cu repeziciune de moarte, după care, în viaţa de apoi îşi pierd şi răsplăţile veşnice. Dar cel ce seamănă în Duhul va secera din Duhul viaţa veşnică. Două sunt modalităţile în care foloseşte Biblia sintagma: viaţa veşnică.

(1) Ea este bunul de care se bucură în prezent toţi credincioşii (Ioan 3:36).

(2) Este în acelaşi timp viaţa pe care credinciosul o va primi la sfârşitul alergării sale pe acest pământ (Romani 6:22). Cei ce seamănă în Duhul se bucură de viaţă veşnică aici pe pământ, într-o manieră în care alţi creştini nu se bucură de ea. Şi apoi ei vor culege răsplăţile care însoţesc credincioşia, atunci când vor ajunge în casa lor cerească.

Pentru ca nimeni să nu fie descurajat, Pavel le aminteşte cititorilor săi că răsplăţile acestea sunt sigure, chiar dacă nu se dau imediat - tot aşa după cum nu seceri lanul de grâu în ziua în care l-ai însămânţat. Exact aşa este şi pe plan spiritual: răsplăţile vor urma negreşit la vremea cuvenită, dacă vom semăna cu credincioşie.

În casa credinţei sunt cuprinşi toţi cei mântuiţi, fără deosebire de confesiunea din care fac parte sau clasificarea în care se încadrează. Bunătatea noastră nu trebuie să se mărginească la credincioşi, dar faţă de aceştia trebuie să se manifeste în mod deosebit. Problema nu se pune la modul negativ - cât de puţin rău am putea face, ci pozitiv - deci, cât de mult bine am putea face. Acesta trebuie să fie ţelul nostru, după cum s-a exprimat foarte succint şi John Wesley: „Fă tot binele care-ţi stă în putinţă, pe toate căile posibile, către toţi oamenii cu putinţă, atâta timp cât poţi."

Uitaţi-vă cu ce litere mari v-am scris, cu însăşi mâna mea! În loc să dicteze conţinutul scrisorii unui asistent al său, cum făcea de obicei, Pavel a scris această scrisoare cu mâna lui.

Literele mari cu care a scris ar putea indica sentimentele sale profunde implicate în combaterea legaliştilor, precum şi pericolul grav pe care considera Pavel că îl prezenta învăţătura greşită a iudaizatorilor. După cum tot atât de bine ar putea fi o referire la faptul că vederea lui Pavel slăbise - aşa cum susţin unii, pornind de la acest text şi de la altele. Noi considerăm că interpretarea aceasta din urmă este cea corectă.

Iudaizatorii voiau să arate bine în faţa oamenilor (în firea veche), adunându-şi un număr mare de adepţi. Or, lucrul acesta îl puteau face insistând asupra circumciziei. Oamenii sunt adesea dispuşi să îndeplinească ritualuri şi ceremonii, câtă vreme nu li se cere să-şi schimbe obiceiurile. Este o practică des întâlnită în zilele noastre ca unele biserici să-şi strângă un mare număr de membri, prin coborârea standardelor. Pavel demască nesinceritatea acestor învăţători falşi, acuzându-i că se străduiesc să evite prigoanele pentru crucea lui Cristos. Crucea înseamnă moartea pentru firea veche, păcătoasă, chiar în cele mai nobile eforturi ale acesteia. Crucea înseamnă depărtare şi despărţire de tot ce este rău. Prin urmare, oamenii urăsc slăvitul mesaj al crucii, persecutându-i pe cei ce predică acest mesaj.

Legaliştii nu erau însă interesaţi în a păzi legea. Tot ce voiau ei era să iacă adepţi, convertindu-i pe oameni cu uşurinţă la doctrinele lor greşite, pentru ca apoi să se poată lăuda cu numărul mare de susţinători ai cauzei lor, cum spune şi Boice: „A fost o încercare de a-i câştiga pe alţii la o cauză falimentară; căci nici măcar cei ce erau circumcişi nu erau în stare să păzească legea."

Temeiul de laudă al lui Pavel nu este în carnea oamenilor, ci în crucea Domnului nostru Isus Cristos. Pe acea cruce lumea a murit faţă de Pavel şi Pavel faţă de lume. Când omul este salvat, lumea îşi ia adio de la el, după cum şi el îşi ia adio de la lume. Cât priveşte lumea, el nu mai este bun pentru aceasta, pentru că nu mai este interesat în plăcerile ei trecătoare; lumea şi-a pierdut pentru el puterea de atracţie, pentru că El L-a găsit pe Cel ce satisface pe deplin sufletul şi duhul credinciosului, cum spune şi Findlay: „El nu mai poate crede în ea, nu se mai poate mândri cu ea, nici nu-i mai poate aduce omagiu, întrucât lumea, pentru credincios, a fost golită de gloria sa, văduvită de puterea de a-l încânta sau de a-l guverna." Astfel crucea este o mare barieră sau linie de demarcaţie între lume şi copilul lui Dumnezeu.

Deşi la prima vedere s-ar părea că nu este aşa, versetul acesta constituie una din cele mai importante declaraţii ale adevărului creştin din întreaga epistolă.

Circumcizia era un ritual extern. Învăţătorii iudaici făceau ca totul să depindă de îndeplinirea acestei ceremonii. Circumcizia era temelia iudaismului. Pavel însă o dă la o parte, cu eleganţă: „circumcizia nu este nimic". Nu contează nici ritualul, nici iudaismul, nici legalismul. Apoi Pavel adaugă: nici necircumcizia. Asta pentru că există unii care se mândresc cu absenţa acestui ritual, întregul lor serviciu bisericesc fiind întemeiat pe revolta împotriva acestei ceremonii. Dar nici asta nu are valoare.

Ceea ce contează la Dumnezeu este o nouă creaţie. El doreşte să vadă viaţa transformată, cum spune din nou Findlay: „Adevăratul creştinism este cel care-i transformă pe oamenii răi în oameni buni, care-i transformă pe robii păcatului în fii ai lui Dumnezeu." Toţi oamenii se află într-una din aceste două creaţii. Ca oameni născuţi pe lumea aceasta, ei sunt păcătoşi, neajutoraţi şi condamnaţi. Toate eforturile lor de a se mântui singuri sau de a-I da o mână de ajutor lui Dumnezeu în salvarea lor, prin intermediul unui caracter frumos sau al faptelor bune, sunt zadarnice, lăsându-i total neschimbaţi. Noua creaţie are drept căpetenie pe Cristos cel înviat, cuprinzându-i pe toţi cei ce au fost răscumpăraţi de păcat şi au primit viaţa nouă în El. Întrucât noua creaţie este a lui Cristos, de la început până la sfârşit, ea exclude orice gând de a câştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu prin caracter sau prin faptele bune ale cuiva. Viaţa de sfinţenie poate fi produsă nu prin îndeplinirea unui ritual, ci prin predarea faţă de Cristos, lăsându-L pe El să-Şi trăiască viaţa în credincios. Noua creaţie nu este o ameliorare, o îmbunătăţire sau o adăugire la vechea creaţie, ci una cu totul nouă.

Despre ce regulă vorbeşte Pavel aici? Este regula noii creaţii. El rosteşte binecuvântarea dublă a păcii şi îndurării peste toţi cei ce judecă învăţătura prin prisma întrebării: „Provine lucrul acesta din noua creaţie?", respingând tot ce nu vine din această creaţie.'

Şi peste Israelul lui Dumnezeu. Mulţi cred că această sintagmă se referă la biserică. Totuşi Israelul lui Dumnezeu se referă la cei ce se nasc iudei, dar îl acceptă pe Domnul Isus ca Mesia. Pentru cei ce trăiau sub lege nu era nici pace, nici îndurare, dar cei ce sunt în noua creaţie au şi pace, şi îndurare.

Pavel, cândva rob faţă de lege, a fost izbăvit de robia ei, prin Domnul Isus. Acum el aparţinea Domnului, ca rob de bună voie. După cum sclavii erau însemnaţi cu fierul roşu, pentru a se arăta că sunt proprietatea stăpânului lor, tot aşa Pavel purta semnele de proprietate ale Domnului Isus în trupul său. Ce erau aceste semne? Erau cicatricile lăsate în trupul său de prigonitorii săi. Acum el spune: „Nu-i daţi nimănui voie să încerce să mă revendice ca proprietate a lui. Nu-mi vorbiţi despre semnul circumciziei, care indică robia faţă de lege, căci eu port semnul Stăpânului meu, Isus Cristos."

Apostolul este acum pe punctul de a pune jos pana. Dar el trebuie să încheie cu încă un cuvânt. Care va fi acest cuvânt?

HARUL - cuvântul care caracterizează prin excelenţă evanghelia sa. Harul, nu legea. Este exact tema cu care a început (Galateni 1:3) şi cu care încheie. Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu duhul vostru. Amin.